

A L S Ó V Á R O S I

H A R A N G S Z Ó

A nagykanizsai Szent József Plébánia lapja VI. Évf. II. szám 2011. március

És csütörtök van megint.

A misének vége. Maroknyi nyáj várokozik hűségesen. Hűségesen és elcsigázva. Várnak az "isteni sugárkezelésre". Nem arra, amely -

miközben gyógyít -, óhatatlanul roncsol is, hanem arra, amiért Weöres Sándor folyamodik örökszép versében: "Vonj sugáradba Istenem".

A szent kenyér előtt térdepelek. Ujjaim gyakorlattan pörgetik az elmélkedési témául választott könyvecske lapjait. Egy finom, szelíd hang azt súgja valahonnét belülről: "Hagyd ezt most. Inkább azokat hozd elé, akiket eszedbe juttatok. Hidd el, nem véletlen, hogy éppen az ő arcukat vetítem eléd."

Egyszeribe' arcok villannak elé... A srácé, egykori ministránsomé, akit ötödikes korában irányítottunk a nagyváros katolikus iskolájába, én így mondom: a "ma Noé bárkája" felé. Nyüzüge, csintalan kölyök volt, telve pajkossággal, kedvességgel. Akkor, ott a székesegyházi tanévnyitón igencsak megszépezt. Idegen környezet, ismeretlen arcok. Egy oszlop mögül figyeltem, magam is elfogódva. Ma komoly egyetemista. Tanárember lesz, a nemzet nap-számosa. Amikor hirtelen elibém állt egy ifjúsági találkozón, szégyellem, de nem ismertem föl. Kérdeztem, vajon hogyan gondolkodik az egykori merész döntéséről. "Atya - mondta minden hízelkedő szándék nél-

A Szentség előtt

kül -, az egyetlen helyes döntés volt, amit eddigi életemben hoztam." Ó, Uram, tartsd meg őt az úton, hogy mindig ajándék és áldás maradjon, mint ahogy gyermekként is az volt az egész templomi közösség számára.

Csonttá-bőrré soványodott néni arca jelenik meg előttem. Valahányszor betoppantam hozzá a boldogmondások hegyén éreztem magam. Hallani véltem a Mester lélekbe markoló szavait, különösen is azokat, amikor a szelídekről beszélt. Mária néni, aki a csengőszóra és látásomra örömmel szaporázta lépteit, hogy ajtót nyisson, legutóbb ágyban fekve, magatehetetlenül találtam. Igencsak fülelnem kellett, hogy megértssem, amit erőteljesen, vézna hangjával közölni akart, szeme akkor már az örökévalóság ablakára szegeződött. "Szeretemben éltem a férjemmel, megelégedtem. Nem tettem nagy dolgokat, de egész életemben igyekeztem mindig a jót választani"- rebegte. Éreztem, egy életút összegzése ez. Ez az az idő, amikor minden szónak különös súlya van. Amikor valaki ott áll már az örök kapuk előtt. Milyen egyszerű szavak és mégis milyen nehezek. Istennem, láttass, nevelj, adj böl-

cessséget, hogy jól válaszszak, hogy mindig a jót válasszam, akkor is ha az a nehezebb!

Jaj, Uram, nem szívesen gondolok erre az emlékre!

Az a papírfecni valami szörnyűség. Miféle megkeseredettséget íratott a leányzóval azokat a sorokat. Csupa eleveenség alakja helyett az egyik órára csak egy cetli érkezett. "Utálom a hittant. És Isten nem is létezik. Róla beszéljen inkább a naív öregasszonyoknak. Azok biztosan elhiszik amit mond nekik." Most is beleborzongok ezekbe a csalódottságról árulkodó sorokba. Mivé lesz ez a csöppnyi élet? Mennyi de mennyi kudarc vár még rá. Megadatik-e neki valaha, hogy visszataláljon az őt szerető és elfogadó Istenhez? Úgy szeretnék vele beszélni, csak vele, megismerni őt mi aggasztja, mitől fél, mi miatt szomorú? Van-e öröme, igazi öröm, ami boldoggá teszi, célja, amiért lelkesedni tud? Egyetlen esélyem maradt: kísérem, hordozni őt imában és lélekben odavezetni a Gyermek Barátja elé. Hogy tudatlanságát és fájdalmát gyógyítsa.

Mintha a harang kondult volna. Összerezzenek. Gitárosunk ujjai már a húrokon. Fölkelek a térdeplőről és az oltárhoz megyek. Az aranyos szentségtartót a magasba emelem.

Áldásra.

Horváth Lóránt plébános

A turini szent lepel egy igaz történet

Henri Boulad SJ szentbeszéde - Alexandria, 1998.

Kedves Barátaim

A Szent Lepel története igaz történet, ugyanolyan igaz, mint az elsüllyedt Titanicé. Történelmi eseményt igazol, mely valóban megtörtént. S az Isten úgy akarta, hogy ez az erősen vitatott tárgyi bizonyíték a mai napig fennmaradjon és eljusson hozzánk. Egészen megrendítő módon tanúsítja Jézus kínszenvedését. A Turini Halotti Lepelről van szó, Turini Szent Szemfedőnek is nevezik. E bizonyíték tanulmányozása még folyamatban van. Sok könyvet olvastam róla orvosoktól, tudósoktól, technikusoktól, akik a szemfedő hitelességét vizsgálták, és megbizonyosodtak róla. Aztán jöttek más szakértők és megpróbálták érvelni ellene.

Ma szeretnék veletek együtt elmélyedni a szemfedő történetébe. Egy napon magam is meg akartam rajzolni ezt az arcot, úgy, ahogy a lepel feltárta előttünk. Mert amíg a Veronika kendője nyilván legenda, a Halotti Lepel valódinak látszik. Itt Jézus igazi emberi arcával állunk szemben: egy igen nemes arc, szemita típus, palesztinai eredetű, fajtájának, népének jellegzetes vonásaival. Nem ismerek szebbet nála. Egyetlen festő, egyetlen művész - aki húsz évszázadon át követte egymást - sem volt képes igazibb, hitelesebb, megrázóbb arcot ábrázolni, mint amilyen ez a Jézusarc a szemfedőn.

Termete 1,78 m magas, hiszen ez a halotti lepe nem csupán szemfedő, hanem egyetlen golyóból van, és betakarja az egész testet

előről és hátulról. Elöl a lábfejnél indul, felmegy a testén a fejéig, majd le a hátán egészen a lábfejéig. Ha jól emlékszem, az anyag teljes hossza 3 méter 80 cm. Nem volt együtt a többi lepelrel, hanem külön volt összehajtvva, írja a Szent János Evangélium. A nép áhítatossága őrizte századokon át. Előttem a turini lepel története. Egyszer nektek is meg kellene néznie. Megrázó tökéletességgel őrizi Jézus szenvedésének és kereszthalálának a nyomait. Erről olvastam is valamikor egy szakszerű könyvet: „Jézus kínszenvedése a sebész szemszögéből” címmel, doktor Barbé-tól. Aztán egy másikat is doktor Vignon tollából, aki szintén egészen megdöbbentően érvel.

Azt fogjátok mondani, hogy ez nem lehet más, mint csoda. Szó sincs róla. Számomra teljesen kézenfekvő, hogy egy fényképpel állunk szemben. Vagyis ugyanazzal a kémiai reakcióval, amit tizenkilenc évszázaddal később fedeztek fel. Miután Jézus holttestét levették a keresztről, bebalzsamozták. Ehhez aloét és különféle más aromákat használtak. S mivel Jézus a haláltusában megizzadt, szent testének verejtéke - vegytani szempontból - ammóniák volt. Ha az ammóniák és az aloé egymással kémiai reakcióba lép, akkor 36 óra múlva egy fénymásolatot vagy fénykép lenyomatot kapunk.

A könyvben, amit olvastam, részletesen le van írva, hogy miként ismételték meg kísérletképpen ezt a fotokémiai reakciót. Ugyanazon

anyagok segítségével, amelyekkel abban az időben a halottakat balzsamozták, valamint ammóniákkal, ami a verejtéket helyettesítette és egy megfelelő távolságban elhelyezett lepelrel meg tudták ismételni azt a vegyi reakciót, amely eddig a turinói lepel titka volt.

A kép azonban nem pozitív fénykép volt, hanem negatív, ún. klisé. Ez természetes. A klisé mindig negatív. Meg kellett várni a XX. Századot, hogy a fényképezési eljárás felfedezésével ebből a szemfedőn képződött negatív kliséből pozitív képet lehessen előállítani. Egyszer csak ott állunk egy valóságos fénykép előtt. Ugye nem gondoljátok, hogy húsz évszázaddal ezelőtt valaki feltalálta volna a negatív képet, amikor még mitsem tudtak a fényképezésről!? Vagy hogy a történelem folyamán valakinek sikerült volna oly módon trükközni egy darab szövettel, hogy egyszer majd lefényképezve egy valódi arckép negatív képe jöjjön ki belőle? Ez minden elképzelést felülmúlna.

A leplet lefényképezve a negatív képből előállították a pozitívot, és az egész test képét megkapták. Itt fekszik előttünk, kiterítve, mezítelenül, két keze az ölében keresztbe téve, egyik a másikon.

S ami talán még ennél is erősebb érv, a szöveten maradt vérnyomok tanúsága. A leplet minden részletében megvizsgálták. Itt van például a kezeiből kifolyó vér foltja. Ezt a két vérfoltot az orvosok

hosszasan analizálták. Két vérsugát látható rajtuk. De miért kettő? Miért nem egy? Először is nem a kézről van szó, hanem a csuklóról. Tudjuk, hogy Krisztus nem a tenyerénél fogva lett a keresztre szegezve, hanem a csuklójánál fogva, mert a kezén átvert szegek nem bírták volna tartani a test súlyát és kiszakították volna a kezén a húst. A katonák tudták, hogy mit csinálnak. Ez volt a mesterségük, megvolt a kellő tapasztalatuk. Nem először feszítettek keresztre egy embert. Tehát mi egészen világosan a kifolyó vér vonalának két sugarát látjuk. De miért kettőt? Ezen a kettős vércsíkon keresztül felmérhetjük a kereszthalál egész drámáját. Mert a megfeszített embert lefelé húzza a súlya, és ha leroskad, akkor kezd megfulladni. Tudnotok kell, hogy Jézus halálát megfulladás okozta. Tudjátok mit jelent a fulladás általi halál? Amikor a test összeroskad és a tüdő már nem képes lélegezni, akkor a halálra ítélt a lábán átvert szegekre támaszkodva próbálja felnyomni magát, hogy levegőt vegyen. Tehát az egyik vércsík abból a testhelyzetből ered, amikor felnyomta magát, a másik pedig abból, amikor már nem bírta tovább, végleg összeroskadt és kilehelte a Lelkét.

Tehát így apródonként, a

kiegyenesedés és összeroskadás váltakozása során egy idő után már nem bírta magát felemelni és megfulladt. Az orvosok a mellkas előreugró helyzetéből ismerik meg a fulladásos halált. A halotti leplen a mellkasnak ezt az előreugrását egyértelműen kimutatták.

Egy másik jel: egy vérpatak a homlokon, mely szer csak kikerül valamit, aztán továbbfolyik. Ez egészen egyértelmű, kétszer is megismétlődik. Egyszer kitér az útból, továbbfolyik, aztán megint elterelődik, majd továbbmegy. Ez mitől? A töviskorona volt az, amely megakadályozta a vér folyását. Az pedig megkerülte, új utat talált magának és ott folyt tovább.

A megostorozás. Tudjátok, hogy a rómaiaknál annakidején érvényben volt egy rendelet, miszerint az elítéltet nem volt szabad úgy megkorbácsolni, hogy már abba belehaljon, vagyis nem volt szabad több ütést mérni rá, mint negyvenet. Biztonság kedvéért, nehogy ezt túllépjék, harminckilenc ütésben szabták meg a határt. Nos, doktor Barbé azonosította ezeket az ütlegeket, melyek mindegyike nyomot hagyott, és feljegyezte őket. Íme, mit állapított meg: csak azok az ütlegek hagytak vérnyomot, amelyek felhasították a bőrt. (Az olyanok, amelyek nem okoztak véröm-

lést, nem hagytak nyomot a leplen). Doktor Barbé több, mint száz ütést számolt meg. Ezeket két pribék hajtotta végre, egy nagyobb és egy kisebb termetű. Háromágú korbácsuk volt, és minden szíj végén egy darabka ólom vagy csontok.

Kétféle ütleg nyomát lehet megkülönböztetni, a függőlegeseket vagy kissé ferdeket valamint vízszinteseket. A függőlegesek az alacsony termetű pandúr ostorcsapásai, a vízszintesek a magas termetűé. Ezen a képen, ami előttem van, a csapások nyomvonalai láthatók az egész testen, a háton, a karon, a combokon, a lábakon. Látni, amint sugárszerűen indulnak ki az ütlegelő kezétől.

A néhány szó, amit ma elmondtam, legyen elég annak megjelenítésére, hogy mit kellett Jézusnak elszenvednie. Nem beszéltem az agóniájáról, a keresztfelvonsolásáról a Golgotára és még sok másról. Mindez nyomot hagyott a kendőn. Ezért ott szeretném befejezni, ahol elkezdtem, amikor azt mondtam: láttuk, hallottuk és ez igaz. Olyan igaz történet, akár a Titanicé, és olyan valóságos, mint a ma reggeli újság.

*Jézus meghalt
Poncius Pilátus alatt,
Keresztre feszítették
És sírba tették. Ámen.*

Vihar a tengeren

Évekkel ezelőtt egy holland halászfaluuskában élő fiatalember példát adott a világnak az önzetlen szolgálat jutalmáról. Mivel az egész település a halászatból élt, önkéntes mentőosztagot szerveztek veszély esetére. Egyik éjszaka hirtelen feltámadt a szél, szakadni kezdett az eső, és a tomboló vihar felborított egy halászbárkát a nyílt vízen. A bajba jutott és kimerült legénység leadta a vészjelzést. Az evezős mentőcsapat kapitánya megszólaltatta a szirénát, s a falu lakói összegyűltek az öbölre néző főtéren. Mialatt a mentők vízre bocsátották csónakjukat, és a széltől felkorbácsolt hullámokkal dacolva befelé eveztek, a falusiak nyugtalanul várokoztak a párton, lámpásokat gyújtottak, hogy az evezősök viszszaérjenek.

Egy óra múlva kibontakozott a csónak, s az emberek ujjongva szaladtak elébe. Az önkéntesek elcsigázva rogytak a fövényre, s elmondták, hogy a mentőhajó már nem bírt el több embert — egy szerencsétlenül jártat hátra kellett hagyniuk. Ha őt is felveszik, a csónak bizonyosan elsüllyed, és mindannyian ott pusztulnak.

A kapitány tébolyult igyekezettel próbált újabb mentőcsapatot toborozni az egyetlen odakint hagyott halász megmenté-

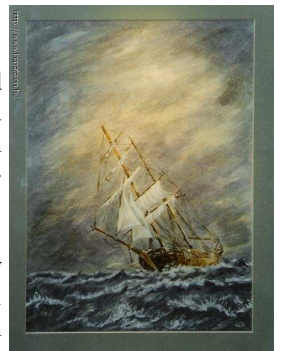
sére. A tizenhat éves Hans előlépett. Az anyja megragadta a karját — Könyörgök, ne menj! Az apád tíz éve hajótörésben halt meg, a bátyádnak, Paulnak csak három hete volt a nyoma. Egyedül te maradtál nekem.

— Mennem kell, anyám. Mi lenne, ha mindenki kihúzná magát, hogy „Nem mehetek, menjen valaki más”? Most nekem is teljesítenem kell a kötelességemet. Akire rákerül a sor, ki kell vennie a részét a munkából — felelte a fiú, megcsókolta az anyját, csatlakozott a csapathoz, és eltűnt az éjszakában.

Újabb óra telt el, amely az aggódó anya számára örökkévalóságnak tetszett. Végre eltűnt a ködből az evezőshajó, az orrában Hanssal. A mentők kapitánya kezéből tölcserűt formálva kiáltotta:

— Megtaláltátok?

— Meg! — ordította vissza izgatottan Hans. — Mondják meg anyámnak, hogy Paul, a bátyám az!

Dan Clark

A hét napjai szerinti napi imád- ságok gyerekeknek

Gyerekloldal

HÉTFŐ

Jóistenem Te légy velünk,
hogy SZERETETBEN le-
gyünk:
szüleinknek jó gyermeke,
testvérünknek jó testvére,
családunkban legyen béke.

KEDD

Jóistenem Te légy velünk,
hogy VIDÁMAK legyünk:
örömben teljen a napunk,
sok mosolyt adjunk,
boldogságot lássunk.

SZERDA

Jóistenem Te légy velünk,

hogy OKOSABBAK le-
gyünk:
tanuljunk a világról,
fűről, fáról, bogárról,
és emberi találmányról.

CSÜTÖRTÖK

Jóistenem Te légy velünk,
hogy FIGYELMESEK le-
gyünk:
szép szóval szóljunk,
segítséget adjunk,
senkit ne bántsunk.

PÉNTEK

Jóistenem Te légy velünk,
hogy JÓSZÍVŰEK legyünk:
a sírónak vigasztalója,

a betegnek ápolója,
az éhesnek táplálója.

SZOMBAT

Jóistenem Te légy velünk,
hogy GYERMEKED le-
gyünk:
Szentírást ismerjük,
Jézus kövessük,
felebarátot szeressük.

VASÁRNAP

Jóistenem Te légy velünk,
hogy HÁLÁSÁK legyünk:
köszönjük szüleinket,
mindennapi kenyérünket,
imádságot, szeretet.

Játék

Egy játékos egy fal vagy fa mellé áll hunyónak. A többiek tőle 25-30 méterre felállnak egy sorban. A hunyó hátát fordít a sornak, és hármat számol, hangosan. Ez alatt a többiek megindulhatnak, és léphetnek egyet kettőt a hunyó felé. Több lépésre nincs idejük, mert a hunyó a három után egyet tapsol és visszafordul. Akit mozdulni lát, visszaküldi az indulóvalhoz. Aztán megint megfordul, számol, tapsol - és így tovább. Akik már közel vannak hozzá, azokat figyelni legszigorúbban a hunyó, hogy visszaküldhesse őket az induláshoz. Előbb-utóbb mégis eléri valaki a hunyó helyét, ráüt a falra vagy fára, s most már ő lesz a hunyó. Minden játékos köteles engedelmeskedni a hunyónak s vita nélkül visszamenni, ha küldik. Az játszik jól, aki óvatosan lép, nem lendül bele nagyon, mert sokszor megeshetik, hogy a lépésnél elveszti az egyensúlyát, s nem tud mozdulatlan maradni, mikor már visszafordult a hunyó.

1.												
2.												
3.												
4.												
5.												
6.												
7.												
8.												
9.												
10.												
11.												
12.												
13.												

1. „Légy üdvözölve” latinul

2. Tavasz

3. Jézust jelképező állat

4. Feloldozás

5. Dicsér

6. Az első emberpár nő tagja

7. A nagyböjt ezzel a nappal kezdődik

8. Mária férje, ünnepe jeles tavaszkezdő nap

9. Az egyik „meleghozó” szentünk

10. Ennek a szentnek az emléknapiján hívogatták régen iskolába a falvakban a gyerekeket, és gyűjtöttek adományokat a tanító számára

11. A bencés rend alapítója

12. Milyen üdvözletről emlékezünk meg március 25-én?

13. Jézus kereszthalálának emléknapija

Két farkas

Egyik este az öreg cherokee indián mesélni kezdett az unokájának arról a csatáról, ami minden emberben zajlik. Azt mondta:

-Fiam, a csata két farkas között zajlik, amely mindenkiben ott lakozik.

Az egyik a Rossz: a düh, az irigység, a féltékenység, a sajnálat, a szánalom, a kapzsiság, az erőszak, az önsajnálat, a büntudat, a harag, a kisebbrendűség, a felsőbbrendűség, a hazugság, a hamis büszkeség és az egoizmus.

A másik a Jó. Az öröm, a béke, a szeretet, a remény, a nyugalom, az alázat, a kedvesség, a jóindulat, az empátia, a nagylelkűség, az igazság, az együttérzés és a hit. Az unoka egy pillanatig elgondolkozott, majd megkérdezte nagyapját:

-És melyik farkas győz? Az öreg indián mosolyogva válaszolt:

- Az, amelyiket eteted.

Balatonszemes Ifjúsági Találkozó

2011, február 5.-én (szombaton) reggel Balatonszemesre utaztunk Ifjúsági Találkozóra. A találkozó helyszíne a Latinovits Zoltán Művelődési Ház volt. Az idei találkozó mottója egy szentírási idézet volt: **"Minden féltett dolognál jobban őrizd meg a szívedet, mert abból indul ki minden élet!"**(Péld 4,23) A programok a Családok éve kapcsán alakultak. A délelőtti folyamán a Bende házaspár tanúságtételét hallgathattuk meg. Ők családi életükről osztottak meg velünk pár magvas gondolatot. Ezt követően 11 órakor szentmisén vettünk részt melyet Borza Miklós atya celebrált. Ezután vendéglátóink egy kis harapnivalóval kedveskedtek nekünk. Majd lesétáltunk a Balaton partra. Szerencsére kellemes idő volt, így tudtunk játszani. A délután hátralevő részében Váron István kaposvári káplán atya tett tanúságot hivatásáról, életéről. Nagyon elgondolkodtató volt a megjelent fiatalokhoz szóló tanúságétele. A találkozó záró programjaként liturgikus játékok és táncház volt. Az együttlétünk záró-áldással ért véget. Jól éreztem magam és örülök, hogy elmentem. Köszönjük Lóránt atyának, hogy részt vehettünk ezen a találkozón. *Révész Bettina*

A gyermek abból tanul, amit lát

- Ha a gyermek együtt él a kritikával,
megtanulja a bírálgatást.
 - Ha a gyermek együtt él a gyűlölettel,
megtanulja a háborúzást.
 - Ha a gyermek együtt él a félelemmel,
megtanulja a szorongást.
 - Ha a gyermek együtt él a szájalommal,
megtanulja az önsajnálatot.
 - Ha a gyermek együtt él a nevetségességgel,
megtanulja a félszegséget.
 - Ha a gyermek együtt él a szégyennel,
megtanulja a büntudatot.
 - Ha a gyermek együtt él e megértéssel,
megtanulja a türelmet.
 - Ha a gyermek együtt él a buzdítással,
megtanulja a magabiztosságot.
 - Ha a gyermek együtt él a dicséréttel,
megtanulja a mások megbecsülését.
 - Ha a gyermek együtt él a jóváhagyással,
megtanulja szeretni magát.
 - Ha a gyermek együtt él az elfogadással,
megtanul szeretetre lelteni a világban.
 - Ha a gyermek együtt él az elismeréssel,
megtanulja, hogy céljai legyenek.
 - Ha a gyermek együtt él az önzetlenséggel,
megtanulja a nagylelkűséget.
 - Ha a gyermek együtt él az őszinteséggel és méltányossággal,
megtanulja az igazságot és jogszerűséget.
 - Ha a gyermek együtt él a biztonsággal,
megtanul hinni magában és környezetében.
 - Ha a gyermek együtt él a barátságossággal,
megtanulja, hogy a világ olyan hely, ahol jó élni.
 - Ha a gyermek együtt él a nyugodt derűvel,
megtanulja, hogyan találjon lelki békét.
- Vajon a mi gyermekeink mivel élnek együtt?

Dorothy L. Nolte

Gyümölcsoltó Boldogasszony - március 25

A megtestesülés, Isten Fiának Mária szüzi méhében történt fogantatásának ünnepe. Kilenc hónappal Jézus születése előtti nap, melyen Gábor főangyal megvitte Názáretbe Máriának a megtestesülés örömhírét. 692-ben említik először, amikor a trullai zsinat helyesnek ítélte nagybőjtben történő ünneplését. Az ünnepet az az üdvtörténeti elgondolás készítette elő, hogy a világ teremtése, Krisztus fogantatása és kereszthalála ugyanazon a napon, a kereszthalál napján, március 25-én történt. Az ünnep ihlette az Üdvözlégy, és az Úrangyala imádságokat. A magyar vallásos néphagyományban az oltás, a szemzés napja. Csikmenasági hiedelem szerint jó jel, ha Gyümölcsoltó Boldogasszony napján nincs hó a vetéseken. Nemesbükön a szőlő négy sarkában megmetszik a tőkét, hogy jó termés legyen. A tápiógyörgyei gazda ezen a napon kimegy a kertbe, és a gyümölcsfák törzsét keresztrel jelöli meg. Szeged népe szerint az ilyenkor szemzett fából nem jó másnak ágat adni, mert ezzel a termést is odaadnák.

„Jó nekünk itt lennünk!”..

Püspök Atya így kezdte a prédikációját Kaposváron, az egyházmegyei Családi Napon. Bizony, jó volt ott lennünk, és nagy öröm számunkra, hogy ilyen sokan osztozhattunk ebben a csodálatos élményben február 19-én.

A püspökségen egy rendkívül jól szervezett csapat fogadott bennünket. A gyermekeket elhívták játszani, hogy a felnőttek nyugodtan elmélyülhessenek Varga László atya lelki gyakorlatában. Hogy milyen mély gondolatokat ébresztett az előadás mindannyiunkban, arról a résztvevőket fogjuk idézni.

Az előadás után feladatot kaptunk: minden házaspár megbeszélgethette a hallottak tanulságait. Ezt követően Nyéki Kálmán atya és a családreferens házaspár osztotta meg velünk a gondolatait családokról, családcsoportokról és az egyház megújításának szándékáról. Fontosnak tartják, hogy minél több család közösség alakuljon a plébániák környékén, az álmuk, hogy a családcsoportok az egyházközségek alapköveivé válhassanak, melyek Isten országának építését és a plébánia körüli családok erősítését is szolgálják.

Ebédrel is megkínáltak bennünket, majd a programot püspöki mise zárta, melynek végén mindannyian családonként fogadhattuk az áldást az egyházmegye papjaitól.

Hazafelé a buszban beszélgettünk az átéltekről, és megkérdeztük a résztvevőket, kinek mi tetszett legjobban, mi jelentett leginkább élményt. Az alábbiakban a teljesség igénye nélkül az ő gondolataikat idézzük:

- Hálásak vagyunk Lóránt Atyának, hogy elhívott ide bennünket, és a szervezőknek, hogy együtt jöhetett a család. Laci atya előadása adta a program lelki töltetét, nagyon jó volt hallani, hogy mindenben el kell fogadnunk egymást, mindig magunkban keressük a hibát először, és hogy sose hibáztassuk egymást. Ezek a gondolatok megerősítettek bennünket, mert mióta csak együtt vagyunk, ezen az úton járunk, jó azt hallani, hogy úgy tesszük, ahogy a „nagykönyvben meg van írva” –mondta a Mandl családból József és Móni.

Laci Atya sok gondolatát idézte fel Schreiner László is, melyeket véleménye szerint bizony érdemes beépíteni az

életünkbe: Fontos (Laci atyát idézve) a „gondolati elmozdulás”: Ne a saját érdekeinket helyezük előtérbe, mindig egyetértésre törekedjünk! Azt keressük inkább, miben tudunk segíteni a másinak, ne azt, hogy miben kellene neki megváltoznia! Sokszor a csend többet ér, mintha a saját gondolatainkat erőltetjük a másokra. ; Ha imádkozunk, és kérjük a Szentlelket, ő ott lesz és segít a megoldásban.

-Biztos, hogy a családon belül is előjönnek majd ezek a képek- mondta László, majd hozzátette: - Milyen jó volt így közösségben lenni, ilyen közös szellemenben mennyire kellemesen telt az idő!

Tamara, a nagylánya is boldog volt, hogy ott lehetett: - Nagyon sokan gyűltünk össze! Jó volt együtt lenni. Minden felnőtt olyan szeretettel nézett rám, mintha a saját gyerekek volnék. Laci atya gondolatai a házasságról szerintem azoknak is nagyon hasznosak voltak, akik még csak készülnek a házasságra.

Hasonló érzésekről számolt be a Borda család is (László és Éva): - Nagyon felémelő volt, jó volt a hangulat, megható, hogy ennyien összejöttünk! Ihászék (Zoli és Ilike) hozzátették: Hasonló elveket valló, hasonló lelkületű emberek között lenni nagyon jó érzés! És büszkék voltunk a fiunkra, aki maga ajánlkozott, hogy szeretne a püspöki misén ministrálni. Jó volt a szentélyben látni a gyermekeinket! Mindketten egyetértettek abban, hogy az egész program nagyon jól szervezett volt, és hogy Laci atya tanácsait érdemes megfogadni. Például, hogy az embernek ki kell lépnie a saját álláspontjából, mert az igazunk mindig csak a magunké, és a békeség, a szeretet többet ér.

Sólyomné Babati Kata (aki kislányával, Emesével együtt jött Kaposvárra) állítja, hogy nagyon sokat tanult ezen az előadáson Laci atyától, amit mind-mind érdemes továbbgondolni: Hogy mennyire fontos a pozitív énkép,... hogy nehéz helyzetekben is tudsz boldog lenni - ez csak döntés kérdése;...hogy minden veszekedés mögött a „Szeress másképp!”-segélykiáltást kell meghallanunk!

Szilveszter és Csilla (a Sárkány családból) szintén az előadás gondolatait emelte ki elsőként: ...Másokat úgy tiszt-

elni, hogy lemondok a saját igazamról...A csend ereje: bele kell gondolni, mit érezhet, mit gondolhat a másik... Szilveszter elmondta: úgy éreztem, az egész teremben egység volt, azonos hullámhosszon voltunk mindannyian!

Bognár Ica, aki nagyon boldog volt, hogy a szülőkkel és a kislányával együtt vehettek részt ezen a találkozón, úgy fogalmazott: Laci atya gondolatai **gyógyítóak** voltak: Ha másképp gondolkodom, tudok másképp is cselekedni! – ezt jelenti a gondolati elmozdulás. Már értem, hogy a hajléktalanok, koldusok miért szeretnek bejönni a pszichiátriára: csak egy kis törődésre, elfogadásra, szeretetre vágnak! ...Tudjunk IGENT mondani a szeretetre! – Az előadás után megfogadtuk, hogy 2 hétig nem elégedetlenkedünk egymással!-mondta Ica párja, András.

Nézzük most, hogy telt a gyerekek napja:

Legede Tomi kijelentette:

- Jó volt, jobb és legjobb!

- Na igen, de mi?

- Jó volt: foci, kosár, stb... „kileheltem a lelkemet!”. Jobb volt, hogy nagyot sétáltunk, a legjobb pedig az volt, hogy ministráltunk a püspök atyával!

Ez a vélemény az összes fiúéval egybeesett (Barnabás, Kristóf, Marcell mind lelkesedtek a játékokért, és meghatározó élményként emlegették a püspöki misét). A lányok kézműves foglalkozáson alkottak (Emese például több szép gyöngyöt fűzött) és jó kis csapatjátékokat játszottak (a „kacsintós” játéknak pl. mindenkinek sikere volt, Zsófinál különösen. - Lehetett még a tornateremben nagy szivacsokon és bordásfalról is ugrabugrálni! - mesélték lelkesen Vivi és Alexandra.

Nagyon köszönjük mindannyian, hogy részünk lehetett ezekben az élményekben! Köszönjük Lóránt atyának is, hogy különbusszal elvitt minket Kaposvárra, az út is jó lehetőség volt arra, hogy kicsit jobban megismerjük egymást.

Püspökségi sugallatra, Lóránt Atya kezdeményezésére a plébánián is folytatjuk a családi programokat: legközelebb március 12-én lesz családi délután a plébánián. Meglepetéssel készülünk, hívunk-várunk minden kedves családost és családtagot a plébániára fél 5-kor! (A program az esti misével ér véget)

B. Békési Bea és Balogh András

Örökké tartó pillanatot

Örökké tartó pillanatot –
 vonj sugaradba!
 Tárt ablakok a fölkelő Nap fényén,
 valami arany zúgás
 a tavasz közelítene,
 és semmi nem volt hiába,
 nem veszett kárba semmi.
 a tengerhullám átsap a sziklán:
 cédrusok zúgatják Isten nyelvét.

Senki nincs egyedül.
 Borostyán fut a templom falára,
 a szél virágot szór a folyóba,
 szerelmes szavak mindenütt;
 végenincsen öröm és csókok,
 koszorúk mindig más homlokán,
 csönd azúr hangjai.
 Egy kéz elsimítja a világ ráncait.

Fenyvesi Félix Lajos

A cirkusz

A jó ember életének ez a legjava,
 ma szeretet és jóság kicsiny, névtelen,
 gyorsan elfeledett cselekedetei.
 William Wordsworth

Egyszer, még kamasz-koromban apámmal cirkuszjegyért álltunk sorba. Végül már csak egyetlen család volt köztünk és a pénztáráblak között. Az a familia mély benyomást tett rám. Nyolc gyerek szorongott a sorban, egyik sem látszott többnek tizenkét évesnél. Lerítt róluk, hogy nem dúskálnak. A ruhájuk olcsó, de tiszta. Jólnevelten vártak a sorukra, kettesével kézen fogva álltak a szüleik mögött. Izgatottan suttogtak a bohócokról, elefántok és más, aznap este műsorra kerülő látványosságokról. Érezhetően soha nem jártak még cirkuszban. Ez az este fiatal életük fénypontjának ígérkezett.

Az apa meg az anya vezette a kis csapatot, keblük kidagadt a büszkeségtől. Az asszony fogta a férje kezét, felnézve rá, mintha azt mondaná: „Te vagy az én ezüstpáncélos lovagom”. A férfi mosolyogva sütkezett a dicsfényben, a tekintete visszatükrözte felesége néma lelkesedését.

A pénztárosnő megkérdezte, hány jegyet kérnek.

- Nyolc gyerek- és két felnőttjegyet legyen szíves - vágta ki peckesen az apa -, hogy elvihessem cirkuszba az egész családomat.

A jegyár hallatán az asszony eleresztette a férje kezét, lehorgasztotta a fejét, a férfi ajka remegni kezdett.

- Mennyit mondott? - hajolt kissé közelebb. A pénztárosnő megismételte az Összeget. Nem volt náluk anynyi. Hogyan közölhette volna az apa nyolc csemetéjével, hogy nincs elég pénze a cirkuszra?

A körülmények láttán apám a zsebébe nyúlt, előhúzott egy húszdolláros, és leejtette a földre. (Tudni kell, hogy semmiféle értelemben sem számítottunk tehetősnek!) Lehajolt, felvette a bankjegyet, és megkocogtatta a férfi vállát:

- Elnézést, uram, ez a zsebéből esett ki.

A férfi pontosan tudta, mi történt. Eszébe sem

jutott volna kérni, az önkéntes segítséget mégis elfogadta kétségbeejtően szorult helyzetében. Mélyen apám szemébe nézett, két kezébe fogta apám jobbját, megmarkolta a húszast, s egy könnycsepp gördült le arcán:

- Köszönöm, kedves uram. Ez rengeteget jelent nekünk.

Visszaballagtunk az autónkhoz, és hazahajtottunk. Aznap este számunkra elmaradt a cirkusz, mégsem éreztük úgy, hogy lemaradtunk volna valamiről.

Dan Clark

Eszközeid vagyunk

Uram, te hívtál minket életre.

A nyugtalanság bizonyítja ezt bennünk

mikor szavadat halljuk.

Ismered gyöngeségeinket.

Tudod, mily hamar s mennyire könnyen kedvünket veszítjük.

Tudod, mennyi aggodalommal lépkedünk utunkon.

De biztos, hogy te hívtál minket, akaratod szerint.

Segíts az úton,

hogyan el ne hagyjuk magunkat.

Használj fel minket, s tégy minket alkalmassá arra,

amit velünk akarsz elérni.

Mert sokszor azt sem tudjuk,

mi célja annak,

amit nevedben

cselekszünk,

hiszen az eszköznek nem kell aggódnia mi a mű értelme.

Eszközeid vagyunk, jóra válók,

végig a kezébe minket, s alkossd meg művedet.

Jörg Zink

Konvertiták 3. rész

John Ronald Reuel Tolkien

Bloemfontein, Dél-Afrika 1892. január 3. – Oxford, 1973. szeptember 2. filológus, az Oxfordi Egyetemen az angolszász nyelv professzora 1925 és 1945 között, és az angol nyelv és irodalom professzora 1945-től 1959-ig, de neve a nagyközönség körében inkább írói és költői munkái miatt ismert.

A tudományos életen kívül Tolkien leggyakrabban A Gyűrűk Ura, valamint az ezt megelőző A hobbit (Szobotka Tibor eredeti fordításában A babó) szerzőjeként ismerik. Középfölde eredetével és történelmével foglalkozó könyve, A szilmarilok szintén igen ismert. E művek folyamatos és időtálló népszerűsége alapozta meg Tolkien hírnevét a modern fantasy atyjaként. Kevésbé ismert művei közé tartoznak A sonkádi Egyed gazda, A Wootoni kovácmester, a Bombadil Toma kalandjai valamint a Kóborló és a varázsló című, prózai vagy verses mesék, utóbbi történeteket főként gyermekeinek írta.

Ezeket túl számos tudományos munkája kapcsolódik a Beowulf, Sir Gawain és a Zöld Lovag témákhoz. Az „Inklings” („Tintafiak”) irodalmi vitakörhöz tartozott és C. S. Lewis közeli barátja volt.

Bár Bloemfonteinban született (ma: Dél-Afrika), J. R. R. Tolkien gyermekkorára nagy részét az angliai Birminghamben töltötte, majd Oxfordban tanult. Apját, Arthur Tolkien banktisztviselőt a reumás láz okozta legyengülés következtében fellépő agyvérzés korán elvitte (1896). Anyja, anglikán családja tiltakozása ellenére, áttért a római katolikus hitre. Nem sokkal ezután (1904) derült ki cukorbetegsége, de még így is erején felül gondoskodott abban az időben szintén sokat betegeskedő két fiúgyermekéről. Még ez év novemberében diabetikus kómába esett és meg is halt.

Tolkien olthatatlan szeretetet érzett anyja iránt, aki „valódi mártír volt, és nem mindenkinek adja meg az Úr oly könnyen azt az ajándékot ... egy anyát, aki halálra dolgozza magát, hogy gondoskodjék a fiáról és az ő hitükről.” Ez nagy hatást gyakorolt vallásosságára, mivel úgy érezte, anyja emléket és magányos küzdelmét kato-

likus hitéért nem teheti értelmetlenné azzal, hogy más vallású vagy vallástalan lesz (Tolkien mély hitének szerepe volt abban, hogy C. S. Lewis később keresztény hitre tért). Írásaiban is megjelenik a keresztény értékrend és szimbolizmus.

Anyjuk halála után Tolkien és öccse, Hilary gyámja Francis Xavier Morgan atya lett, kivel elköltöztek egy panzióba. Ronald ekkor ismerte meg élete első nagy szerelmét és későbbi feleségét, Edith Mary Brattet. Gyámja látván, hogy a lány eltereli Tolkien figyelmét az iskolától, eltiltotta őket egymástól addig, míg Tolkien el nem éri a nagykorúságot, azaz a huszonegy éves kort. Morgan atya kivételnek találta azt is, hogy Edith Bratt protestáns vallású. Tolkien legalább annyira ragaszkodott gyámjához, mint Edithhez, ezért a hároméves tilalmi időszakot betartotta. Egyetlen korai kivétel történt, ekkor gyámja egyetemi tanulmányainak beszüntetésével is megfenyegette. A tilalom lejártával aztán Tolkien azonnal feleségül vette Edithet (1916. március 22.). Férje hatására ő is áttért a katolikus hitre. Tolkien feleségét később Lúthien alakjában örökölte meg írásaiban. „Ő volt az én Lúthienem” – írta később egy levelében fiának, Christophernek.

Fiatalon fordult érdeklődése a nyelvek irányába. Az olyan antik vagy ősi eredetű nyelvek, mint a latin, az ógörög, a welsh (walesi), a gót, az óskandináv nyelvek, az óangol különféle változatai, és a finn, különösen elbűvölték. Már ebben a korban, illetve Oxfordi egyetemi éve alatt, megkezdte mesterséges nyelveinek kidolgozását (1915-re már igen előrehaladt a tündényelvek kidolgozásában). Ezekben az években alapította legközelebbi barátaival a T.C.S.B.-kört (Tea Club, Barrowian Society, azaz Barrowiánus TeaKlub Társaság), ami egy kötetlen, műkedvelő irodalmi önképzőkör volt, mely rendszeres időközönként összeült, a tagok egymás verseit és felolvasásait hallgatták, illetve szatirikus szindarabokat adtak elő. Tolkien is nekik olvasta fel első verseit, melyekben már megjelennek a tündék, orkok és hasonló mitológiai alakok. [szerkesztés] Az első világháború

Tolkien az első világháború idején, még egyetemistaként, csatlakozott a brit hadsereghez, ahol a legtöbbször kikutatott egységében szolgált. Szemtanúja volt rengeteg bajtársa, köztük közeli barátai halálának, sőt ő maga is kórházba került. Lábadozása idején kezdte el írni mitológián és népköltészetben alapuló történeteit, melyeknek Az elveszett mesék könyve címet adta. Műveinek tanulmányozói szerint írását nagyban befolyásolta a háború, a képzelet segítségével próbált elmenekülni a gyárak, gépek, fegyverek és bombák huszadik századából.

A világháború után, 1918 novemberétől Tolkien részt vett az oxfordi New English Dictionary (Új Angol Szótár) készítésében, melynek szerkesztőségébe egykori izlandnyelv-tanára, William Craigie ajánlotta be. Ebben az időszakban családjával Oxfordba költözött. 1920-ban az angol nyelv docenseként a leedszi egyetemen vállalt munkát, 1921-től kezdve a család Leedsben is lakott; 1925-ben azonban visszatért Oxfordba az angolszász nyelv professzoraként.

1917-ben született első fia, John; 1920-ban második fia, Michael; 1924-ben pedig harmadik gyermeke, Christopher Reuel Tolkien (később az apa posztumusz műveinek szerkesztője és társszerzője).

1945-ben az oxfordi Merton College-ba került, itt az angol nyelv és irodalom professzora lett, és egészen 1959-es nyugdíjba vonulásáig betöltötte posztját.

1973 kora őszen megbetegedett (régebb óta kedélybetegség gyötörte és emésztési panaszai is voltak), augusztus 30-án csütörtök éjjel rosszul lett, ezért egy Bournemouth közeli magánkórházba vitték. Állapota egyre rosszabbá vált, akut vérző gyomorfekélyt diagnosztizáltak nála az orvosok, amely elfertőződött, és a fertőzés gyorsan terjedt; végül szeptember 2-án, szombaton kora reggel végzett vele.

Az oxfordi Wolvercote temetőben Tolkien és felesége sírkövének felirata Berennek és Lúthiennek nevezi őket, utalásként Középfölde legszebb szerelmi történetének főszereplőire.

Tolkien szeretett mind valódi és virtuális nyelvekkel foglalkozni, sőt ilyeneket teremteni; mind mesés történeteket kitalálni gyermekei szórakoztatására. Ami a nyelveket illeti: öccsével és unokahúgaival már gyermekkorukban több ún. gyermeknyelvet is kitaláltak („állat-nyelv”, melyben a szavakat állatnevek és számok helyettesítették; illetve a Nevbosh avagy Új Nonszensz, melyet az angolból, franciából, latinból és ógörögből gyúrtak össze); ami pedig a fantáziadús történeteket illeti: gyermekeinek minden évben levelet írt a Mikulás nevében. Az ezekből kialakuló novellafüzért később A Mikulás levelei címen adták ki.

Tolkien sosem gondolta, hogy történetei ekkora népszerűsége tesznek szert. Egy korábbi tanítványa kérésére jelentette meg A hobbit (más magyar kiadásban: A babó) című könyvét, amit gyermekei szórakoztatására írt. Bár gyermekeknek íródott, a könyvet rengeteg felnőtt is elolvasta, és elég népszerűnek bizonyult ahhoz, hogy kiadójá, az Allen & Unwin folytatást kérjen Tolkientől. Ennek hatására több művet is írt, de ezekkel a kiadó vagy nem volt elégedett, vagy pedig nem tartotta A hobbit elgondolható folytatásának. Ám végül megszületett leghíresebb műve, a háromkötetes A Gyűrűk Ura (megj. 1954–55). A regény megírása csaknem tíz évbe telt, ezalatt Tolkien az „Inklings” vitakör teljes támogatását élvezte (köztük legközelebbi barátját, C. S. Lewisét, aki a Narnia krónikái szerzője).

Bár A Gyűrűk Ura a hatvanas években hatalmas sikert aratott és azóta is rendkívüli népszerűségnek örvend, sok tudós (főleg azok, akiknek szakterülete az ó-skandináv mitológia) úgy véli, a mű nagyban másolja a mitológiai forrásokat.

Tolkien eleinte úgy gondolta, A Gyűrűk Ura hasonló gyermekmese

lesz, mint A hobbit, ám a történet hamarosan sötétebb és komolyabb lett. Bár A hobbit közvetlen folytatása, sokkal idősebb közönséghez szól. A Gyűrűk Ura egy részletesen kidolgozott világban játszódik, Középföldén, aminek leírása megtalálható az író halála után kiadott A szilmarilokban és más művekben.

A Gyűrűk Ura a huszadik század egyik legnépszerűbb szépirodalmi alkotása lett. Tolkien a mai napig nagy hatással van a fantasyirodalomra, mely A Gyűrűk Ura sikere után nőtt föl igazán. A Tolkien halála után megjelent művekben, például a The History of Middle-earth (Középfölde történelme) és A Gyűrű keresése címűekben befejezetlen, félbehagyott és a megjelent műveknek ellentmondó történetek vannak, Tolkien ugyanis évtizedeken át dolgozott mitológiáján, a történeteket egyfolytában átírta, szerkesztette és bővítette. Csak A szilmarilok van szinte teljes összhangban A Gyűrűk Urával, ez is csak Christopher Tolkien szerkesztői munkájának köszönhetően. Még maga Christopher is azt mondja, sok következtelenség maradt benne.

A Középföldén játszódó művek egy érdekes darabja még a Bilbo's Last Song (Bilbo utolsó dala) című vers (1990).

Tolkien mindvégig lelkes nyelvtudós maradt: a nyelvtudomány iránti érdeklődése hatására tizenöt mesterséges nyelvet alkotott (közülük a leghíresebbek A Gyűrűk Ura két tünde nyelve, a quenya és a sindarin.) Középfölde teljes kialakulását és történetét később ezekhez a nyelvekhez alkotta meg háttérként. A Gyűrűk Ura című művében több függelék is foglalkozik elképzelt világa nyelveinek leírásaival. Tolkien tucatnyi európai nyelvet beszélt folyékonyan, az óangol és kelta mellett franciául, spanyolul és germán nyelveken is. Személyes leveleiben megjegyezte, hogy a finn nyelvet különösen szép hangzásúnak tartja és a Kalevala nagy hatással volt rá, mely bevallottan megjelenik A Szilmarilok (lásd Túrin Turambar) illetve A Gyűrűk Ura című művében is.

Műveinek népszerűsége hatással volt a fantasy-irodalom nyelvhasználatára.

Vasadi Péter

Egyedül örködöm

Az út szélén Krisztus szobor.

Hidegben ül, hideg kövön.

*Öklére hajtja szép fejét
s töpreng: Egyedül örködöm*

az Atya titkai fölött

évezreken, álomtalan.

Város, amíg megértitek:

a Végő Nyár még hátravan.

*Eső hull rám, fák ágai
vesszőzik marjult térdemet.*

*Nézhetek koldustoknak is,
ki folyton újra kéreget:*

*imádságot, jó szót, szívet
nekem s egymásnak adjatok.*

*Közeledik a nap, mikor
mindenki kap, csak én adok.*

*Osztok Igent, osztok Nemet.
Meggyógyul mind az öt sebem.*

*Végleg fölállok, csöndben és
szent lesz, kire emlékezem.*

Kitekintő...

A kóser udvarlásról

Mottó: "Mindnyájan vágyunk arra, hogy felfigyeljenek ránk, megértse- nek és dédelgessenek bennünket. Mindannyian különlegesnek és egyedinek érezzük magunkat, és sóvárgunk hogy legyen valaki, aki hozzánk hasonlóan különleges, aki- vel kölcsönösen megbecsülhetjük egymást. Azt akarjuk, hogy legyen valaki, aki kiválaszt bennünket, és a maga világának közepébe helyez. Romantikát akarunk, hogy eleven- nek, szükségesnek és pótolhatatlan- nak érezhessük magun- kat." (Shmuley Boteach)

Mi kell ehhez? Beleszeretni valaki- be, ami arról szól, hogy nagyobb élvezetet találunk abban, ha adha- tunk, mint ha kapunk. Arról szól, hogy elfordítjuk figyelmünket ön- magunkról valaki más felé. Ez a KÓSER szerelem. Mi az, hogy KÓ- SER? Az, ami tiszta, Isten törvénye szerint elfogadott. Egy udvarlás vagy kóser, vagy nem, is-is nincs. Mi a KÓSERség titka? Erre próbál- junk közösen választ találni.

1. Minden Isten színe előtt zajlik Miért jó ezt tudatosítani magunk- ban? Mert ha a magunk útját akar- juk járni, ha azt keressük, ami nekünk tetszik, ez az egyik forrása annak, hogy boldogtalanok leszünk. Ehelyett szokásunkhoz híven a pár- választás kérdését is, mint minden mást, vigyük Isten elé imádságban, kérve, hogy Ő válassza ki a nekünk jutót, mert ez ad békességet. Az igazán bölcs ember ki tudja monda- ni:

Add meg Uram, amit Te akarsz, helyezz oda, ahova Te akarsz, tedd azt velem, amit Te akarsz, vezess végig úgy, ahogy Te akarsz. Itt nem arról van szó, hogy valami hirtelen kijelentés által rámutat Is- ten a páromra és megkezdődik az életemben a gyönyörű és várva várt udvarlási szakasz. Sokkal inkább úgy van, hogy járjuk a keskeny utat

(vagy legalább is próbáljuk járni), de mivel benne vagyunk ebben a világban, így találkozunk emberek- kel is. Aztán valakire rácsodálko- zunk, olyan ismerősnek tűnik, más- részt titokzatosnak, nem is tudja eszünk megmagyarázni, de vonzó- dunk hozzá. Elkezdődnek a beszél- getések, és ezek milyensége a má- sodik, amire figyelünk.

2. Beszélgetünk, ismerkedünk De nem kettesben, mindig Valaki színe előtt! Ez egyrészt azt jelenti, hogy nem mindegy hogyan beszél- getünk, másrészt azt is jelenti, hogy vállaljuk kik vagyunk, nem félünk az egyre mélyebb megmutatkozás- tól sem, mert ahogy Isten előtt vál- laljuk magunkat, úgy kell vállalni magunkat jövődöbelünk előtt is. Beszélgetünk, hogy ismerkedjünk. Először inkább a külsőt figyeljük meg. (szabad azt ápolni, amiért lel- ki emberek vagyunk) Nem baj az, ha megakad a szemünk valakin, ha a külső szépsége csodálatba ejt, hiszen ezért kaptunk szemet is, de itt nem lehet leállni, mert ez nem elég egy életre szóló döntéshez. Fontos tovább beszélgetni, hogy meg tudjuk, akire felfigyeltünk, mi iránt érdeklődik. Nagyon hamar ki kell derülnön: együtt is tudunk imádkozni, számolni a harmadik jelenlétével, sőt életünk beleszóló- jának tartjuk-e mindketten Őt? Hí- vő embernek hívó legyen a párja! ? ne áltassuk magunkat azzal, hogy biztosan meg tudjuk majd téríteni a másikat. De legyünk kíváncsiak arra is, hogy kedvesünk mivel tölti idejét, milyen területen vannak ismeretei, hogyan gondolkodik. A megismerésnek csapdája is van, könnyen történhet csak öncélúan. Az öncélú csak arra kíváncsi: mi- lyennek tartják, megéri-e összeköt- nie életét az illetővel, ki fogja-e elégíteni szükségeit a másik, fog-e gondoskodni róla. Az viszont, aki nemcsak magával törődik, ilyenek-

re is kíváncsi: milyen is vagy való- jában? (nem a tükörképemet kere- sem benned), mire van szükséged? (arra vágyom, hogy te boldog és elégedett legyél), mit tudnék adni neked? (magamat méricskélem mi- attad)

De lássunk pár konkrétabb jelet Smuley Boteach rabbi könyvéből, melyek segítségével eldönthetjük, hogy szerelmesek vagyunk, vagy csak erotikus vágyat érzünk a má- sik iránt: ha valakinek az arca vonz ellenállhatatlanul, akkor a szerelem irányítja a lépéseidet, ha viszont az alakjára buksz, akkor a vágy. (Ha valakinek a szerelmét szeretnéd elnyerni, akkor nézz az arcára, kü- lönösen a szemébe, amely közvet- len kapu a lélek felé) a kéjvágy jele, ha beszélgetés közben nem hallasz meg egyetlen szót sem, mivel a sze- med állandóan a partnered dekoltá- zsát lesi, vagy ha csak hallgatod, hogy meggyőzd őt arról, hogy mi- lyen figyelmes és kedves vagy az is a kéjvágy jele, amikor képte- len vagy arra figyelni, hogy mi is történik éppen a randevún, ehelyett folyton azon jár az eszed, mit is kellene mondani vagy tenni a kö- vetkező lépés (a hálószoba) érdeké- ben ha nem vagy hajlandó egy olyan emberrel másodszor találko- zni, akiről kiderült számodra, hogy a találkozáson nem lesz szex, vágy csu- pán. Azonban ha a házasságig is kész vagy várni a szexre, akkor ott szerelemről van szó ha úgy érzed, hogy ő egy tőled teljesen különbö- ző testben él, mégis vonzó a gon- dolkodása és a személyisége, akkor ez egy megbízható érzés ha elfeled- kezel minden olyan ravasz, manipulatív trükkéről, amelyet eddig a kapcsolatkeresésben alkalmaztál, ez annak a jele, hogy reménytelenül szerelmes vagy.

3. Mások előtt is felvállaljuk
Egy közösségben élünk, ha minden igaz, lévén egyszemélyes keresztyén élet nem létezik. El kell jöjjön annak az ideje, amikor nyilvánosan is vállaljuk a párunkat a közösségben. Ez azt is jelenti, hogy készek vagyunk végiggondolni az esetleges megjegyzéseket, főleg a lelkigondozónk véleményét, sőt őt bombázzuk is keményen a kérdéseinkkel. Na, nem csak együtt a párunkkal, hiszen még ideje van a külön-külön való mérlegelésnek.

4. Szüleink előtt is bemutatkozunk. Van egy közmondás: "Nézd meg az anyját, vedd el a lányát". Jó látni milyen háttérből jön a kedves, hiszen egy családba nőszünk be, illetve egy családba megyünk férjhez. És amennyire rajtunk áll jó viszonyban szeretnénk lenni a tágabb család tagjaival, ehhez pedig jó megismerni őket is. Másrészt, ahogy viszonyul a kedvesünk az idősödő szüleikhez vagy a még élő nagyszüleikhez, valószínű úgy fog hozzánk is viszonyulni, ha elkopik a házasetlet újdonsága, ha öregedni kezdünk majd. Beszédben könnyű szépnek mutatkozni, de igazán bemutatkozni azzal szoktunk, ahogy viszonyulunk másokhoz különböző helyzetekben és különböző társaságban.

5. Elkötelezzük magunkat Isten színe előtt. Úgy kell végül házasságra lépni, hogy ne reménykedjünk abban, hogy a társunk feltétlen jobb lesz, mint amilyenek megismertük. "Aki szereti a másikat, az kezdettől fogva elfogadja olyannak, amilyen most, amilyen volt és hasonlóképp fenntartás nélkül azt is, amilyen lesz." Ez annak a felismerése, hogy hibáival is házasságra lépsz, hogy nem feltétlen csak pozitív irányba változik a társ, és nem lehet úgy indulni, hogy majd biztosan megtér a másik mellettem. Ugyanakkor nincs itt szó keserű beletörődésről, csak arról, hogy "A szeretet nem azt jelenti, hogy a másikat tökéletesnek tartjuk. Éppen ellenkezőleg: mindig tökéletesíthető-

nek kell tartanod, szenvedned kell amiatt, hogy még tökéletlen, akarnod kell, hogy tökéletesedjék, teljesen oda kell adnod magad, hogy tökéletessé tedd."(Michel Quoist)

Úgy kell dönteni, hogy tudjuk: Istent soha nem hibáztathatjuk a döntésünkért, azaz minden krízis helyzetben ott van az a bizonyosság, hogy ő adatott nekem, más nem lehetett. Ahogy egy drága atyánkfia mondta: amikor megházasodsz, akkor a világ összes többi nője, férfija számára meghaltál. - és ez nem keserűséggel tölt el!

A házasság egy hitbeli lépés. Ha minden tényezőt előre figyelembe akarsz venni, ami rosszul sikerülhet a házasságban, akkor sohasem fogsz elmozdulni a startkockáról. De a házasság nem sötétségbe, bizonytalanságba lépés, mert hittel tehetjük! A remény kifejezése, azé a reményé, amely a szívből származik és szembeszáll a félelemmel. Mert a félelem és a szeretet egymással össze nem egyeztethető érzések. Sokszor túlon túl csak az eszünkre hallgatunk, és elfelejtjük, hogy Isten ebben a lépésünkben is jelen lehet. Sőt Ő maga ültette belénk azt a vágyat, hogy megosszuk lényünk rejtett oldalát, azt a bizonyos ?senkit? (akinek sokszor cinikusan és bizalmatlanul magunkat tartjuk) egy másik emberrel, akit ha Tőle kértünk és kaptunk, nincs mitől félnünk a házasságtól.

Végül, de nem utolsó sorban, lásuk tisztán, hogy a házasságkötés nem valaminek a befejezése, hanem csak a kezdete egy szent misztériumnak, amiben ?ketten lesznek egy testé?, és ez magában foglalja azt is, hogy munkálkodni kell azon, hogy működjön a kommunikáció és a megértés. Azt jelenti, hogy a mindennapi élet során mérlegelni kell másnak a szükségleteit is, másnak a kívánságait is, nemcsak a sajátodat. De mi ez ahhoz képest, amit cserébe örömként és áldásként kaphatsz! Házasságra lépés előtt végig lehet gondolni a következő jellemvoná-

sait az egészséges házasság modellnek:

- közös szellemi alap van (hit Istenben)
- értékes a másik egyedi, megismételhetetlen mivolta
- időt tudnak szakítani a felek a kommunikációra és egymás meghallgatására
- nem élnek vissza egymás szeretetével
- egymás iránt tisztelettel viseltetnek, tiszteletre tanítják gyerekeiket is
- a felelősségérzetet érzik egymás és családtagjaik iránt
- tartalmaz családi hagyományokat alakítanak ki
- tudják, mikor kell családgondozói tanácsot kérni.

Megbeszélendő témák:

- (Ideális, ha azelőtt kerülnek megbeszélésre, hogy házassági szándékukat kinyilvánítanak.)
- Milyen hitbeli felfogásod van, illetve van neki?
 - Hogyan nevelkedtél? Milyen érdeklődési területeid vannak?
 - Mit tartasz az elköteleződés felől?
 - Milyen célja van a házasságnak?
 - Milyen érzelmekkel viseltetsz a társad iránt? Mit vársz el a házasságtól?
 - Szexualitás ? Mennyire tartod fontosnak? Mi a szerepe és célja a házasságban? Mit tudsz a szexuális működésről? (javasolt lelkigondozó jelenlétében beszélgetni erről)
 - Mennyire tartod fontosnak a karriert? Milyen továbbképzési terveid vannak?
 - Milyen életszínvonalat szeretnél? Hogyan kell beosztani a pénzt?
 - Hogyan hoztok döntéseket? Kie legyen az utolsó szó?
 - Hogyan szoktatok beszélgetni? Hogyan oldjátok meg a nézeteltéréseket?
 - Hagyományos struktúrájú családot akarsz? (férj keres, az asszony inkább otthon nevel)
 - Akarsz-e gyereket, miért és hányat? (nyilván nem lehet csak principiálisan)

- Hogy gondolod nevelni őket? Mi a véleményed a fegyelmezésről?
- Milyen érzéseid vannak a leendő anyóssal, apóssal kapcsolatban?
Megharcolnivalók:
- alázat: nem vagyok elég önmagamban, kiegészítésre szorulok, és ezért nem méricskélem és hasonlítgatom, osztályozom az ellenkező nembelieket (amikor egyedülálló emberek azt bizonygatják, hogy még nem találkoztak a ? megfelelővel?, akkor ezalatt általában azt értik, hogy nem találkoztak a legjobbal, de ekkor kérdezzük meg: vajon te vagy a legjobb?)
- bizalom: Félre kell tenni a múltbeli csalódást, teljesen le kell zárni a múltbeli kapcsolatot, hogy új kezdődhessen.
- ellentétek: Férfi és nő ugyan kö-

zös eredettel rendelkeznek, de egymás kiegészítői úgy, hogy komolyan elhatárolt vonásaik vannak (a férfi vonal, a nő kör). A nemek közötti ellentét tartja életben a szerelmi kapcsolatot, ettől van varázsa, titokzatossága és egymás iránti csodálat.
- önuralom: Aki megtanul uralkodni vágyain és érzékein, legyőzni önmagát, az egy házasságot is tud vezetni. Az önuralmat tanulni kell, a lányok segíthetnek ebben, ha nem csábítják el a fiúkat. Az önuralom (mindkét fél kincse kéne legyen) a Lélek gyümölcse, így áldás, és nem minket megfosztó hatalom. Ugyanakkor a nőben a férfi iránti bizalmat erősíti, a tudatot, hogy rábízhatja magát, mert tiszteli és értékeli teljes mivoltá-

ban, nemcsak a testéért.
- lépés hátrány: Érzelmileg legyen a fiú legalább egy lépéssel előbbre, és ő kezdeményezzen, a lány válaszoljon erre, és nem baj, ha visszafogottabb, ha megmondja egy gesztus ideje eljött-e már.
- kitarás: Ne adjuk fel könnyen az ismerkedést pár randevú után, nem kell sajnálni az időt, amit valaki megismerésére töltünk, félve, hogy eljárszunk egy másik esélyt.
- áldozatvállalás: Merjünk egymásért és másokért vállalni áldozatot, látogatni öregeket, árvaházban segíteni
- együttműködés: Az udvarlás része keresztyén életünknek, így a szolgálatainkat miatta nem kell abbahagyni, sőt próbáljuk ki együtt őket.

Az ellentétek krisztusa II. rész Amikor hajlékony volt – és amikor merev

A köztudatban Krisztusról két végletes és egymással ellentmondó tévedés él: vannak, akik forradalmárnak látják, s vannak, akik a jóságot hirdető, de valójában tehetetlen, lényegében energia nélküli embernek. A tévedés alapja az, hogy nem látják, vagy rosszul látják, hogy Krisztus hogyan illeszkedett be az emberi társadalomba.

Most -minden téves nézettől függetlenül- nézzük meg: Krisztus valójában mikor volt alkalmazkodó és mikor nem.

Nagyon sok olyan jelenetet látunk és mondatot olvasunk a Szentírásban, amelyekből azt látjuk, hogy Krisztus alkalmazkodott az akkori társadalmi struktúrákhoz. Gondoljunk a megkeresztelkedés jelenetére, amikor elhárítja Keresztelő Szent János tiltakozását: „Hagyd el ezt most! Úgy illik, hogy teljesítsük mindazt, ami méltányos.” (Mt 3, 15) Megfizeti az adót magáért és Péterért (Mt 17, 24-27). És a híres jelenet a farizeusok provokáló kérdésével: „Szabad-e adót fizetni a császárnak vagy nem?” A jézusi válasz: „Adjátok meg a császárnak ami a császáré, Istennek pedig ami az Istené” (Mt 22, 15-22). Elfogadja tehát az akkori társadalmi struktúra vonalát és ez nem csak egy-két epizód vagy néhány mondat tanúsága, hanem egész magatartásának az iránya. Ezt Pilátus szavai is igazolják. Pilátusnak, mint római tisztviselőnek nagyon jó érzéke volt ahhoz, hogy észrevegye az államellenes tevékenységet, a próbálkozó lázadást. És amikor megvizsgálja Jézus ügyét azt mondja: „Semmi vétket nem találok ebben az emberben” (Lk 23,4). Krisztus tehát elfogadta az adott társadalmi rendet, ezen a vonalon hajlékony volt.

De van az életnek egy másik területe, ahol ez a hajlékonyság teljesen eltűnik. Mihelyt erkölcsről, mihelyt a megismert igazság teljes elfogadásáról, az Isten felismert kegyelmi irányításáról volt szó, abban a pillanatban semmiféle alkalmazkodásra nem hajlandó: „Senki, aki a kezét az eke szarvára téve hátratekint, nem alkalmas Isten országára” (Lk 9, 62). Mintha hajszozná a túlzó képeket, s a végtelenségig elérné állítaná a helyzeteket: amikor az Őt követni akaró ifjú csak azt a haladékat kéri, hogy apját eltemethesse, akkor ezt válaszolja: „Kövess engem és hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat” (Mt 8, 21-22). Íme a képtelen, a túlzó fogalmazás. Amikor az Úr követéséről van szó, nem számítanak a rokon kapcsolatok: „Aki apját vagy anyját jobban szereti mint engem, nem méltó hozzám” (Mt 10, 37). Nem számít saját családjához fűződő kapcsolata sem: „Ki az én anyám és kik az én testvéreim?...Aki teljesíti

mennyei Atyám akaratát, az mind testvérem, nővérem és anyám” (Mt 12, 48-50). A nagy eucharisztikus beszéd után „több tanítványa visszahúzódott tőle” (Jn 6,66) és Jézus ebben a helyzetben kérdezi meg az apostolokat: „Talán ti is el akartok menni?” (Jn 6,67). A Szentírás nem írja, de ebben a kérdő mondatban benne van az is: „Hát akkor csak menjetek!”

Ezzel a túlzó fogalmazásokkal és élére állított helyzetekkel azt akarja érzékeltetni, hogy ha az igazságról, az erkölcsekről, az Isten akaratáról van szó, akkor nem számít sem a család, sem az apostolok, nem számít hányan követik, nem számít „ég és föld” sem. Így fogalmaz: „Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak” (Mt 24, 35).

Krisztusnak a társadalmi struktúrákkal kapcsolatos viselkedése követői között kétféle irányban folytatódott. Az egyik Szent Pál iránya volt, aki teljes mértékben elfogadta a római államot, a római jogrendet, száz százalékig igénybe is vette, és mint római polgár nagyon sokszor ennek köszönhette életét.

A másik irányt Szent János apostol képviselte, aki a Római Birodalomra az akkori berendezkedésre azt mondta: „a nagy parázna asszony” (Jel 17,1), „a nagy Babilon, a paráznák és a föld undok-ságainak anyja” (Jel 17,5), akivel nincs mit kezdeni.

De ha erkölcsi kérdésekről, ha a kinyilatkoztatott igazság követéséről volt szó, akkor mindketten ugyanazt mondták, itt már Szent Pál sem alkalmazkodik, hanem a krisztusi hajthatatlanságot követi, ezért fogalmaz ő is olyan túlzó módon a galatákhöz írt levelében: „... ha akármilyen, akár egy mennybéli angyal más evangéliumot hirdetne, ... : átkozott legyen!” (Gal 1,8).

Krisztus tehát az ember felemelését erkölcsi síkon látja, és az Istenhez fűződő kapcsolatából származtatja. Nem volt tehát forradalmár, még társadalmi reformer sem. Hogy római császárság vagy ősi zsidó állam, ezt nem tartotta lényeges kérdésnek, de azt igen, hogy tudjunk helyesen dönteni minden tétovázás és megalkuvás nélkül a hazugság és az igazság, a bosszú és a megbocsátás, az önzés és a szeretet, azaz: a jó és a rossz között. Szeresd az Istent és szeresd az embert! – ez a kettő szerves kapcsolatban van egymással, mint fa és gyümölcse. Krisztus hajthatatlanul védi a fát, hogy védje a jövő gyümölcsöt. Politikai rendszerek mennek és jönnek, és ami idejét múlta, azt nem kell visszasírni. Az emberi élet lényeges kérdéseinek megoldása nem ettől függ, hanem attól, hogy az ember erkölcsében mennyire közelíti meg a krisztusi nívót.

Ez Krisztus hajlékonysága és hajthatatlansága. Mindez pedig figyelmeztetés minden makacs embernek, és bátorítás minden következetes embernek. *Dr. Hegyi László*

Liturgikus naptár 2011. március

1. kedd

[Sir 35,1-12](#); [Zs 49](#); [Mk 10,28-31](#)
Az Úrnak tetsző áldozat: elhagyni a gonoszságot

2. szerda

[Sir 36,1.4-5a.10-17](#); [Zs 78](#); [Mk 10,32-45](#)
Tudják meg a nemzetek, hogy nincs Isten kívüled, Uram

3. csütörtök

[Sir 42,15-25](#); [Zs 32](#); [Mk 10,46-52](#)
Betelik az Úr dicsőségével az Ő alkotása

4. péntek

(Szent Kázmér)
[Sir 44,1.9-13](#); [Zs 149](#); [Mk 11,11-26](#)
Dicsérjük a jábor férfiakat, kiknek kegyessége nem ért véget

5. szombat

[Sir 51,12-20](#); [Zs 18B](#); [Mk 11,27-33](#)
Ifjúkoromtól kértem a bölcsességet: szívem örömét lelte benne

6. vasárnap: ÉVKÖZI 9. VASÁRNAP

[MTörv 11,18.26-28](#); [Zs 30](#); [Róm 3,21-25a.28](#); [Mt 7,21-27](#)
Én ma áldást és átkot adok elétek

7. hétfő

(Szent Perpétua és Felicitász)
[Tób 1,3](#); [2,1-8a](#); [Zs 111](#); [Mk 12,1-12](#)
Tóbiás jobban félt az Istent, mint a királyt

8. kedd

(Istenes Szent János)
[Tób 2,9-14](#); [Zs 111](#); [Mk 12,13-17](#)
Tóbiás nem fakadt ki az Isten ellen, mikor a vakság sújtotta

9. szerda: HAMVAZÓSZERDA

(Római Szent Franciska, Savio Szent Domonkos)
[Joel 2,12-18](#); [Zs 50](#); [2Kor 5,20-6,2](#); [Mt 6,1-6.16-18](#)
Szíveteket szaggassátok meg, úgy térjete meg!

10. csütörtök

[MTörv 30,15-20](#); [Zs 1](#); [Lk 9,22-25](#)

Eléd adtam ma az életet és a halált, az áldást és az átkot

11. péntek

[Iz 58,1-9a](#); [Zs 50](#); [Mt 9,14-15](#)
Ha segítségül hívod az Urat, ezt mondja: Itt vagyok!

12. szombat

[Iz 58,9b-14](#); [Zs 85](#); [Lk 5,27-32](#)
Ha kenyeret adsz az éhezőknek, felragyog világosságod

13. vasárnap: NAGYBÖJT 1. VASÁRNAPJA

[Ter 2,7-9](#); [3,1-7](#); [Zs 50](#); [Róm 5,12-19](#); [Mt 4,1-11](#)
Ha esztek a fáról, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek mint az Isten

14. hétfő

[Lev 19,1-2.11-18](#); [Zs 18B](#); [Mt 25,31-46](#)
Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!

15. kedd

(Hofbauer Szent Kelemen)
[Iz 55,10-11](#); [Zs 33](#); [Mt 6,7-15](#)
Isten ígéje véghezviszi mindazt, amit az Úr akar

16. szerda

[Jón 3,1-10](#); [Zs 50](#); [Lk 11,29-32](#)
Ninive lakói megtértek a rossz útról

17. csütörtök

(Szent Patrik)
[Esz 14,1.3-5.12-14](#); [Zs 137](#); [Mt 7,7-12](#)
Uram, más segítőm rajtad kívül nincsen

18. péntek

(Jeruzsálemi Szent Cirill)
[Ez 18,21-28](#); [Zs 129](#); [Mt 5,20-26](#)
Nem kívánom a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen

19. szombat: SZENT JÓZSEF (főünnep)

[2Sám 7,4-5a.12-14a.16](#); [Zs 88,2-29](#); [Róm 4,13.16-18.22](#); [Mt 1,16.18-21.24a](#)
Az Úristen neki adja atyjának, Dávidnak trónját

20. vasárnap: NAGYBÖJT 2. VASÁRNAPJA

[Ter 12,1-4a](#); [Zs 32](#); [2Tim 1,8b-10](#); [Mt 17,1-9](#)
Menj el földedről arra a földre, amelyet mutatok neked!

21. hétfő

(Szent Benedek, Flúei Szent Miklós)

[Dán 9,4b-10](#); [Zs 78](#); [Lk 6,36-38](#)
Vétkeztünk, bűnbe estünk, Urunk, megszegtük törvényed

22. kedd

[Iz 1,10.16-20](#); [Zs 49](#); [Mt 23,1-12](#)
Ha készségesen hallgatunk az Úrra, élhetünk javaival

23. szerda

(Mongrovejói Szent Turibiusz)
[Jer 18,18-20](#); [Zs 30](#); [Mt 20,17-28](#)
Uram, Istenem, szabadíts meg irgalmad szerint!

24. csütörtök

[Jer 17,5-10](#); [Zs 1](#); [Lk 16,19-31](#)
Áldott az a férfi, aki az Úrban bíz

25. péntek: URUNK MEGTESTESÜLÉSÉNEK HÍRÜLADÁSA (főünnep)

(Szent Izsák)
[Iz 7,10-14](#); [Zs 39](#); [Zsid 10,4-10](#); [Lk 1,26-38](#)

Íme a szűz méhében fogam, és fiút szül

26. szombat

[Mik 7,14-15.18-20](#); [Zs 102](#); [Lk 15,1-3.11-32](#)
Irgalmasan bánik az Úr azokkal, akik szeretik őt

27. vasárnap: NAGYBÖJT 3. VASÁRNAPJA

(Szent Rupert)
[Kiv 17,3-7](#); [Zs 94](#); [Róm 5,1-2.5-8](#); [Jn 4,5-42](#)
Adj nekünk vizet, hogy ihassunk!

28. hétfő

[2Kir 5,1-15a](#); [Zs 41-42](#); [Lk 4,24-30](#)
Sok leprás közül nem tisztult meg más, mint a szíriai Naámán

29. kedd

[Dán 3,25.34-43](#); [Zs 24](#); [Mt 18,21-25](#)
Fogadd el, Urunk, megtört szívünket és alázatos lelkünket

30. szerda

(Climacus Szent János)
[MTörv 4,1.5-9](#); [Zs 147](#); [Mt 5,17-19](#)
Hallgass az Úr rendelkezéseire, és cselekedj azok szerint

31. csütörtök

(Szent Ámosz, Szent Benjamin)
[Jer 7,23-28](#); [Zs 94](#); [Lk 11,14-23](#)
Hallgassatok az Úr szavára!

Irodalmi melléklet

Az ablak

Egy komor, tizenöt éves fiú is járt a téli iskolába. Csordásfiú volt. Az uraság akarta, hogy pótolja az elmulasztott iskolázást.

Járt több olyan öregfiú is az iskolába. Leány is volt vagy három olyan nagyocská. De azok mind vidámak voltak és kedvesek, mint az aprók.

Csak az egy Dani!

Ült fásult, fakó arccal, szinte közbönsen az első helyen. Mert a korára való tekintettel nem ültethetem a kicsinyek közé. Az értelme fogékony volt, de iskolai tisztséget nem lehetett ráruházni. Durván bánt mindenki. Csekély okokért orcán törölte vagy fellökte a kisebbeket. Barátja nem volt.

Sokszor tűnődve néztem rá, hogy miért olyan elvadult, olyan sötét lelkű az a fiú? A szülői talán pálinkába butult, durva emberek? Alacsony lelkek, akiknek a házasság élethosszig való gyűlölködés? Talán őt is veréssel, rugdosással, szitokkal nevelték? Vagy hogy az állatok mellett maga az ember is állattá válik? Hogyan lehet az ilyen vad fát csak valamennyire is megneemesíteni? Nem látszott rá semmi reménységem. A fiúban mindössze egy becsületes erecskét találtam. Nem hazudott.

- Ez is valami - gondoltam.

És hogy erősítem benne legalább ezt a jó tulajdonságot, alkalomnyitán példaképpül állítottam a hazugocskák elé.:

- A hazugság szenny az emberi lelken! A bűnnek védelme! Az igaz ember, ha bűnt követ el, megvallja. Azt mondja magában: Bűnt követtem el, szenvednem kell érte. A bűnért mindig meg kell szenvedni. Isten törvénye ez. A szenvedés lelki mosdás. Vállalni kell a szenvedést, bátran, hősiesen, mert a lélek tisztasága az első minden elsőségek között.

S rámutattam a vad fiúra:

- Lássátok, itt van Dani. A minap a jegyző úr panaszkodott, hogy egy iskolásfiú letörte kecskéinek a szarvát. A kérdésemre, hogy melyitek volt, azonnal fölkel a helyén, és jelentette, hogy ő.

Mentegette magát, hogy a kecske őt megrohanta. De a tettét nem tagadta el. Vállalta a szenvedést tettéért.

S példákat mondtam még a történelemből, hogy az igaz szóért halálba is mentek már emberek.

Dani olykor csillogó szemmel, szinte bámulva hallgatott. És én lelkemben örvendeztem, hogy legalább a becsületességnek nevelek belőle embert.

Egy adventi délután - az iskolai félszünetben - az utcán találkoztam vele meg anyjával.

Az utca sáros volt, mint falun szokott lenni. Ők ketten a túlsó soron mentek. Elöl a nagy, erős fiú egy madárkalitkát lógatva. Mögötte a gyöngye testű, korán elvénült asszony, egy zsák gabonát vitt kötélen a hátán. Mélyen előre hajoltan caplatott a nagy teher alatt a sárban. S egy méternyi hosszú karó volt bot helyett nála. Látszott az útjuk irányáról, hogy mind a ketten a malomba mennek.

Egy csuszamlós helyen a karó kiesett az asszonynak a kezéből.

A fiú megfordult, s közbönsen nézte: hogyan erőlködik az anyja, hogy a karót fölvegye.

Mért nem vette fel ő? Mért nem ő viszi a nehéz zsákot? Mert az asszony sorsa az a parasztnak, hogy rabszolgája legyen a férfinak. Nemcsak az urának a rabszolgája, a fiának is. A parasztfiú nem ismerhet gyöngédséget, mert hiszen az apja sem ismer. Micsoda hatalommal, hogyan lehetne a tanítónak gyöngédséget oltania az emberi szívbe, ha nem a házi nevelés oltja bele?

Az év utolsó napján temetésre kellett mennünk. Míg a pap öltözködött, az ablakhoz álltam. Ott szivarozgattam. Néztem a havas utcát. Falun bizony nem söprik a havat. A házak mellett a járókelők taposnak utat: az utca közepén meg az állatok és a kerekék.

Egy leánytanítványom jelent meg az úton. Az öreglányok közül való. Fábíán Veronka a neve. Tizenhárom éves, de korán

megnyulladt. A hátán puttony volt, és a puttonyban faragótól való forgács. Néhány hosszú szállal megtoldotta a puttony magasságát, és megtetézte jól.

Az ablak alatt megállt és megfordult, mintha valakit várna.

Szórakozottan néztem. Fehér bőrű, szőke, komoly leány. Félénk, mint a nyúl. Nem mer a szemébe nézni senkinek. A leckéjét mindig tudja az utolsó betűig, s mégis ha felelnie kell, elpirul és remeg.

Hogy ott megállt, akaratlanul is néztem kellett. Milyen finom arc! Milyen tiszta, nyugodt és jóságos, kék szem! Ha nem a szegénység ruhája volna rajta, ünnepelnék szépségeért. No, ebből bizonyára jó asszony válik. Ennek az ajkán soha nem fog egy haragos szó elhangzani. A leány mellett Dani jelent meg. A fiú bekecsben volt, és a szokott nagyszárú csizmában. A kezében béresostor.

Mosolyogva váltott szót a lánnyal. Akkor láttam először mosolyogni. De hogy átváltozik az arca a mosolygásban! Mennyire emberibb! A leány is finomkán mosolyog reá, és nyugodtan nézett a szemébe.

Különös volt ez nekem. Az iskolában sohase láttam, hogy beszéltek volna. Igaz, hogy a leányok külön csoportban ülnek, de olykor mégis érintkeznek. Kölcsön-műveletek a tentában, ceruzában, az óráközi szünetekben, a fa-behordás s más efféle iskolai dolgok, mind megannyi alkalom arra, hogy beszéljenek egymással. Ezt a kettőt soha nem láttam együtt. Beszéd közben egy arasznyi forgács leesett a puttonyról. A fiú könnyű mozdulattal vette föl, és beigazította a többi közé.

No lám!

Aztán a leány mosolyogva bölintott, és elváltak.

Márciusban történt, hogy egy napos ebéd után az udvaron sétáltam a korai meleg verőfényben.

Az iskolába két leány jött elsőnek.

Az egyik Veron volt, a másik Bogyó Teri, egy kis szeleburdi, fekete lány. Már tavasziasan voltak öltözködve. Rózsaszínű rékliben mind a kettő, s nagykendő nélkül. Veron az arcát félénken félretartva köszönt. S befordultak az iskolába.

Néhány perc múlva hallom, hogy az ablak belső támlája reccsen. Valamilyik betörte. Hogyan törhette be? Talán almát dobott egyik a másiknak? Labdázta? No, majd megtudom, melyik a bűnös a kettő közül. Az utcaajtón ismét egy lányka lépett be: aztán két fiúcska, s mögöttük a nagy, komoly Dani.

Az iskola csakhamar megtelt. Mikor a hetes vigyázó jelentette, hogy mind együtt vannak, beléptem.

Imádkozás közben az ablakra pillantottam. Az egyik alsó táblán csillog alakú zúzódás. Aztán a két leányra pillantottam. Bogyó Teri nyugodt szemmel néz rám. Veron sápadt.

Az első gondolatom az volt, hogy nem szólok az ablakról semmit. A megcsináltatása legalábbis két hatosba kerül. Az ilyen szegény népnek két hatos sok pénz, rengeteg pénz! Majd megcsináltatom az iskola pénzéből.

De azután mégis arra gondoltam, hogy az iskolában rendet és igazmondást is kell tanulnia a gyermeknek. Ha nem is kötelezem a leányt arra, hogy megtérítse a kárt, alkalmat nyitok arra, hogy igazlelkűnek mutatkozzék.

Az imádkozás után leültek. A szemük rajtam függött.

Szokás szerint végigsétált a szemem minden soron. Veron összekucorodva rejtőzik az előtte ülő lánynak a háta mögé. Mintha a könyvében olvasna.

Máskor rászólok az ilyen lapulóra, most figyelmen kívül hagyom. Tekintetem az ablakon állapodik meg. S kérdő nézéssel fordulok a vigyázó

felé.

A fiú - egy mindig piros, kisfejű tatár - fölkel, és szól katonásan:

- Kérdeztem ki törte ki. De mind aszongya, hogy törötten találták.

A gyermekek valóban ártatlan nyugalommal néznek rám. Bogyó Teri szaporán pislog. Veron marad félrehúzódottan. Tehát ezek ketten hallgatást fogadtak.

- Ki törte be az ablakot? - kérdeztem nyugodt-komolyan.

Mély csend.

A kérdésemben érzik, hogy a vigyázó jelentése nem talált hitelre. Elképedve bámulnak rám.

A harmadiknak érkezett leányka kissé elpirosodva nézegeti a körmét. Tehát az is tud róla: de nincs kötelezve arra, hogy rámutasson a bűnösre. Nálam a bűnösnek magának kell vallania.

Átpillantok a fiúk során. A két fiúcska is nyugodt. Tehát azoknak már hazudtak valamit.

Danira is pillantok. Az nyugodtan néz rám. Tehát ő sincs beavatva a titokba.

- Kicsoda az köztetek - kérdezem szemrehányó komolyan -, aki nem vállalja a szenvedést?...

A gyerekek már szinte megmerevülten néznek reám. Ahogy átpillantok rajtuk, látom, hogy Veronnak meg a füle is piros. Kínlódó arccal pislant maga elé. A szeme-pilláján már meg is csillan az első könnycsepp.

De hallgat.

- Aki betörte az ablakot, azonnal keljen fel, és valljon! - szólok már szigorúan. - Ki törte be az ablakot?

A fiúk sorából fölemelkedik Dani, és nyugodtan a szemembe nézve feleli:

- Én.

Gárdonyi Géza

A mester érintése

Ütött-kopott volt, s az árverező

Úgy hitte, fáradni kár.

Mégis kezébe vette a vén hegedűt, S mosolyogva mutatta fel.

- Hölgyeim és uraim, figyelmet kérek!

Lássuk, a licitálást ki kezdi?

Egy dollár, ott hátul, kettő, igen!

Csak kettő? Ki ad hármat?

Három dollár először, és másodszor is...

Már koppant volna a kalapács, de mégsem,

A terem végéből ősz hajú férfi

Lépett közelebb, s felemelte a vonót;

Letörölte a port az ódon hangszerről,

Felhangolta a megereszkedett húrokat.

...

Akár egy égi angyal éneke.

Elhallgatott a muzsika, s az árverező

Furcsán fojtott hangon szólt:

- Ki ad többet a régi hegedűért?

- Felmutatta a hangszert és a vonót.

- Ezer dollár, ki ad érte kettőt?

- Kétezer dollár! Ki ad hármat?

- Háromezer először, háromezer másodszor,

- Háromezer harmadszor!

Tapsolt a terem, de valaki bekiabált:

- Nem értem, mitől ez a hirtelen értéknövekedés?

- Nem váratott magára a válasz: A mester érintésétől.

Sok emberélet, akár a lehangolt húr,

Ütött-kopott, vétkektől szennyes,

Megkaphatja bárki olcsón,

Bizony, mint az avított hegedűt.

Egy tál lencse, pohár bor,

Perdül a kocka - és sodródik tovább.

Az ára szinte semmi, s kis híján Koppán már a kalapács.

Am jó a mester, s a tudatlan tömeg

Nem érti, mitől a hirtelen változás, Ami a lélek értékét

megezerszerezi.

Pedig egyszerű: a mester érintésétől.

Myra B. Wt

Zeneművet komponál az abortusz áldozataiért

Interjú Vedres Csabával

Vedres Csaba kántort, az *After Crying* és a *Kairosz Kwartett* alapítóját a modern egyházi zenéről, a világzenéről és a kihagyhatatlan keresztény rockról kérdeztük.

– **Kortárs szakrális műveket is komponál, és ad elő miséken. Milyen zenei elemek nem vonhatók be ma egy szakrális műbe?**

– A gitáros énekkarok nem használnak például dobfelszerelést: a lágyabb hangzású hangszerek a lélekre, a szellemre hatnak, a dob pedig a testiség, az érzékiség felé terelheti a hallgatót.

– **Hogyan fogadják műveit a papok és a hívek?**

– Csak hálás lehetek: nyitottan és kedvezően.

– **A kortárs szakrális mű eszköz lehet arra, hogy olyanok is be-menjenek a templomba, akik eddig elkerülték?**

– Igen, a zenemű fontos eszköz lehet. Egy olyan embert, aki keresi az Istent, elriaszthatja a médiában látható, legtöbbször torz egyházkép, titokzatos módon a zene mégis vonzhatja. S ha már belép a templomba, jó esetben megdöbbenhet azon, hogy mennyire más a hit gyakorlása, a liturgia, mint amit a tévében látott.

– **Az utóbbi időben több világhírű popszámot, például U2-sláger hallhattunk a videómegosztóportálokon szakrális kórusművek modorában feldolgozva, előadva. Mi a véleménye a neten rohamosan terjedő feldolgozásokról?**

– Szabolcsi Bence és Pernye András zenetörténészek több helyütt írnak arról, hogy a protestáns korok megszületésekor bevett gyakorlat volt a világi dallamok vallásos szövegekkel való párosítása. Sokszor a ritmushoz is hozzányúltak,

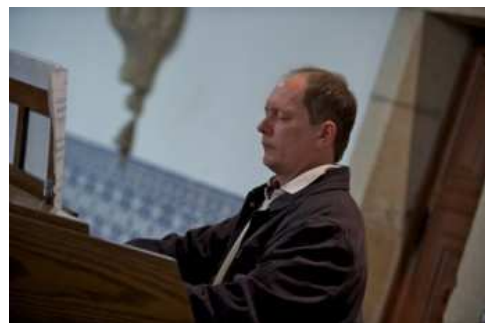
például fele tempóra lassították le, hogy ne legyen annyira táncos. Ezt ma sem tartom megvetendőnek: kellő hittel, ízléssel és óvatossággal így is keletkezhetnek értékek.

– **Az úgynevezett keresztény rockot sok zenész lenézi, mi erről a véleménye?**

– A mai zenei nyelvi elemeket felhasználó egyházi, vagy vallásos zene körül óriási a terminológiai zűrzavar. Keresztény rocknak talán azt a fajta zenét lehet nevezni, amely a rockzene számos elemét (hangerő, füst, gigantikus hangszerpark, stadion-koncertek) fölhasználja, ugyanakkor a szövege egyértelműen Krisztusról tesz tanúságot. Ilyen zenét nem hallhatunk a templomokban. Ugyanúgy, ahogy a világi zenében, a keresztény rock képviselői között is vannak jóhiszemű dilettánsok, igazi tehetségek és üzletemberek. A gitáros énekkarok viszont nem játszanak rockzenét. Hatalmas ének-áradat jellemzi napjainkat, s ebben az áradatban egyaránt akadnak értékes és értéktelen dalok. Csak az, hogy valaki gitárkísérettel próbálja meg elmondani, átadni az Istennel való találkozás személyes élményét, még nem minősíti a zenét. Mindenesetre született már jó pár olyan gitáros ének, amely szép, a szövege is megragadó, s nem véletlen, hogy az egész országban éneklük őket.

– **Mit gondol a világzenéről: öncélú multikulturalizmus, vagy több ennél?**

– Az a dömping, amely mostanában elárasztja a világot, már visszatetsző nekem. Sok esetben valóban hatásvadászatról és üzletről van szó. De a világzene nagyon komoly értékeket tud felmutatni, elég csak a Kolinda, a Makám vagy Balogh Kálmán munkásságára gondolni.

– **Az *After Crying* nemzetközi szinten is elismert, ön az egyik alapítója, miért lépett ki az együttesből?**

– A kilépésem óta eltelt 16 év világosan megmutatta, hogy másfajta zenei utakban gondolkodtunk. Nagy öröm, hogy ezt egymásban értékelni is tudjuk.

– **Miért zenésítette meg, és adta elő kórusműként József Attila *Kész a leltár* című versét, amely a *Kairosz* legutóbbi, *Csendének* című albumán is szerepel?**

– Ez a vers nagyon mély imádság, egy teljes élet összefoglalása. Ennyire bensőséges és őszinte hangon az Istenhez beszél az ember. Templomi koncerten már elhangzott ez a mű, de az istentiszteletnek semelyik részébe sem illik. Hogy miért kórusmű? Többek között azért, mert mindnyájunkról szól.

– **Vallásos családban nőtt fel, vagy később kapott elhívást?**

– Felnőtt megtérő vagyok.

– **Most min dolgozik?**

– Többféle munkám van, de a legfontosabbnak az 50., a nagy bűnbánati zsoltár megzenésítését érzem. Évek óta dolgozom rajta, a címe *Miserere* lesz, az alcíme pedig: *Engesztelés az abortusz áldozataiért*.

Szent József búcsú rendezvénysorozat 2011

Március 18. péntek

Du. 5 órától: gyóntatás

Du. 6 órától: szentmise lelkipraktikus beszéddel (P. Hirth Vilmos SVD)

Este 7 órától vetítés „Paraguay-i emlékek” (Szalézi terem)

Március 19. szombat

Du. 4 órakor

Apák-fiúk focimeccs a Thúry iskola tornatermében

Du. 5 órakor: gyóntatás

Du. 6 órakor: szentmise lelkipraktikus beszéddel (P. Hirth Vilmos SVD)

Este 7 órakor: Kérdezz-felelek, Szalézi

Március 20. vasárnap

10 órakor: Alsós hittanosoknak látogatás a „KANIZSAI CSODÁK PALOTÁJÁBAN” (Izgalmakkal teli kalandtúra a kolostor százados falai között)

Felsős hittanosoknak: Készítsünk reklámot! - Videokamerás vetélkedő több helyszínen!

11 órakor: Jácinta Vaokakala nővér tanúságtétele, majd ebéd a plébánián.

Du 5 órakor:gyóntatás

Kamaszvonal

Némely keresztény erkölcsi eltévelyedése, hogy másokra mutogat, mások gyengébb színvonalú teljesítményét emlegeti. Pedig Jézus az eszményünk, akihez önmagunk és mások nevelésében állandóan igyekeznünk kéne felzárkózni. Ehelyett az olcsóbb út könnyebbnek tűnik: „mások még ennyit sem tesznek, még itt sem tartanak, hozzájuk képest elég jól állunk”. Ez a gondolkodásmód oltja ki igazán törekvéseink erejét.

Bea: Otthon meglett az eredménye atya vasárnapi beszédének. Egész ebéd alatt másról sem volt szó.

András atya: Akkor elérte a célját, mindig is arról álmodoztam, hogy a családok az ünnepi asztalnál az igehirdetést elevenítsék fel.

Bea: Jó. de olyan veszekedés lett belőle, hogy egész délután alig szölkünk egymáshoz.

András atya: Az evangéliumban a Bethesda fürdő is akkor gyógyít, amikor pezseg, a csend pedig olyan, mint egy lelki gyakorlat, mindenki magába szállhat egy kissé.

Bea: Atya most viccel, vagy ennyire cinikus? Nagyon érzékeny pontot érintett...

András atya: Én nem célozhattam konkrétan senkire, nem is lenne helyes, de abban biztos vagyok, hogy nem vagytok egyedül, akiknél felpezsdült a hangulat.

Bea: Az öcsikém kimaradozott a múlt héten, nem nagyon tudott elszámolni az idejéről, néha kissé furcsa állapotban jött haza. Anyuék mi másra hivatkoznának, mint az osztályukban a rendes gyerekekre, hogy bezzeg velük ilyen nem történik, de azért Zotyó is ott találja meg, akik beleviszik a züllésbe.

András atya: Erre mondtam, önáltás, ha az ember azt hiszi, teljes biztonságban van a gyereke, ha egyházi

iskolába írhatja.

Bea: A léhaságról nem az iskola tehet, a csavargások tanítás után tör-

ténnék.

András atya: Tudom, a sok szétesett jellemű szülő vétke, hogy nem következetes a szigorúságban, amikor a gyerekének egy magasabb színvonalról álmodik, de ő maga semmit nem tesz éne.

Bea: Ez így van, lassan én is abba a korba lépek, hogy látom, milyen felelőtlen szülők vannak, sőt, az engedékenységek mindig ide vezet. Zotyót viszont fárasztja ez a bezzegelés, ilyenkor aztán ő is belekezd.

András atya: Gondolom, ő talál magának bezzeg-szülőket.

Bea: Hogy mások mennyi helyre elengedik a gyerekeiket, nem kell, hogy nagykorúak legyenek, hogy ki alhat kinél, meg hogy mindenki ihat mindent, és így tovább. Na, ilyenkor atya is szóba kerül.

András atya: Ha jól sejttem, nem éppen vallási témában.

Bea: Nem, hanem a túlzásai miatt: a rábízott fiatalok tizennyolc év alatt meg sem szagolhatnak egy fél pohár sört? Micsoda maradiság ez? Fél a felelősségtől?

András atya: Ha félnék, nekem is egyszerűbb lenne megelőzni a kamaszok kritikáját azzal, hogy mindent rájuk hagyok. Aztán vagy van botrány, vagy nincs. Amúgy nem erről van szó. Az engedékeny szülők egyszerűen cserbenhagyják a gyerekeiket és egymást egy megveszekedett liberális korban. Ez felelőtlen. Egyik könnyelmű család hivatkozási alap a másiknak a nevelésben.

Bea: A beszédéből úgy tűnt, tisztában van, hogy ez az egyházközösségében is így megy. Miért nem tesz ellene?

András atya: Ez azért túlzás. Nézd, van olyan család, amelyik az arcom-

ba nevet, és egyszerűen elzárkózik, hogy a véleményemet meghallgassa. Űgy gondolják, amíg otthon nincs zajongás, részegeskedés, és van vacsora, addig nincs nagy baj. Ne szólják az életükbe!

Bea: Túl elcsépelte kérdés, hol itt a kereszténység?

András atya: Nem elcsépelte, nagyon is indokolt. Ez az életforma olyan, mint a szintetikus lében a gyümölcs: nyomaiban tartalmazza, de inkább aroma és színezék.

Bea: Erről megpróbálom Zotyit is meggyőzni.

András atya: A szüleidet erősítsd meg, hogy amíg következetesek, addig a lelkiismeretük szerint élnek.

Pajor András

Imádság megújulásért

Jézus Krisztus, Urunk és Megváltónk, szabadíts meg minket minden dologtól, amely nem méltó hozzánk, s mégis magához akar láncolni minket. Ajándékozd nekünk mindennap újra és újra életedet, amely halált nem ismer s amely egészen, maradék nélkül Isten és az embertársak szolgálatában áll, Jézus Krisztus, Testvérünk és Üdvözítőnk, add, hogy Benned egyre gazdagabb legyen életünk s egyre jobban Istené legyünk, aki a Te Atyád és a Mi Atyánk, Amen.

Hermann Josef Venetz

Egy csepp közélet

www.mindennapi.hu - Balavány György

Uralkodott eddig az antikrisztusi hatalom, a Jelenések-béli Fenevaddal az élen. Tombolt a liberálszodomita kurzus, s szent nemzetünket mintegy babilonizálta. De a nép felébredt, újjászületett, megcsinálta a fülkeforradalmat, s ezért végre az Úr szerint való vezetőket kaphatott. Ám vigyázat! A sötétség erői lesben állnak.

Terjed a Fidesz-hit. Már Mikola István, az azóta eltűnőfélben levő politikai fenomén kijelentette az új kormány működésének kezdetén, hogy sokan megtérnek (sic!) a jobboldalhoz; és tényleg. A jobboldal, ahogy szerencsétlenül nevezik ezt az orientációt, amúgy is elég vallásos bír lenni

(fogalmazhatnánk úgy is, hogy a konzervatív gondolatnak az egyház természetes szövetségese, de most nem kezdenék okboncolásba). Ám az Orbán-kabinet körüli masszív vallásos rajongás aggasztó méreteket ölt.

Orbán-hívek, testvéreim a slamasztikában! Le kéne döntenie a Fidesz-bálványt.

Most már biztos kinyílt a zsebekben a keresztény bicska, úgyhogy elmondom, mire gondolok konkrétan. És meg fogtok nyugodni. Vagy nem.

Özönlenek a szeretettel és egyéb indulatokkal teljes levelek szerkesztőségünkbe, jönnek telefonok és baráti vagy - hm - mérsékelt kedves megnyilvánulások, amik arról szólnak, hogy Gyuri, ne izélgessétek már ezt a kormányt; örülnétek inkább, hogy győzött az Igazság!

A következő kép áll össze egyházi vezetők és egyszerű hívők megnyilvánulásaiából: uralkodott eddig az antikrisztusi hatalom, a Jelenések-béli Fenevaddal az élen. Tombolt a liberálszodomita kurzus, s szent nemzetünket mintegy babilonizálta. De a nemzet felébredt, újjászületett, megcsinálta a fülkeforradalmat, s ezért végre az Úr szerint való vezetőket kaphatott. Ám vigyázat! A sötétség erői lesben állnak.

A múlt héten rendszeren megírta nekem egy bácsi, hogy a médiatörvény elleni tiltakozás mögött a Sátán van; nem lehetek olyan vak spirituálisan, hogy erről nincs "látásom". Meg hogy a reformáció egyik jelszava volt a Sola Fides (ti. egyedül hit által nyerhetjük el

az üdvösséget), s milyen gyönyörű, hogy most azt jelentheti: csakis a Fidesz.

Hát, ha csak úgy nem.

Tehát Orbán Viktor Isten felkent embere, a magyarság hűséges pásztor, és aki mást mond, az hazaáruló.

Én mást mondok. Nem csak úgy 'l' pour l'art meg dafke, hanem mert mást gondolok. Azt, hogy veszélyesebb téveszmét képzelni sem lehet. Könyörgöm, ne kommunikálja senki a politikai vezetőink felé, mert még elhiszik!

Az előző kormány karakterében csakis ugyan volt valami diabolikus, amennyiben a lopás, a hazugság, a terror és a többi randaság a negatív transzcendensből származik. Mármint egyrészt. Másrészt az emberi szívből; olyan szívekből, mint Gyurcsányé, Lendvai Ildikóé, Horn Gáboré, valamint Orbán Viktoré, Balog Zoltáné, Benedek pápáé. Olyan szívekből származik a gonoszság, a diabolikus rettenet, mint például az enyém.

A Fideszt szerintem ne tekintsük többnek, mint az épp hatalmon levő politikai pártnak. A közélet csatatere nem az armageddoni mező, a politikai vitákban többnyire nem a Jó és a Rossz csap össze, csupán nézetek, ötletek, olykor rovott múltú és ásatag ideológiák, és mindig, de mindig bűnös emberek. Nem irigylem a kormányt: teljesen tönkrement országot kell rendbe hozniuk. Én nem lennék rá képes. Lehet, hogy ők sem lesznek képesek. Lehet nekik szurkolni, segíteni, például kritikával. (Talpnyalással - hogy más testrészt ne említsek - biztosan nem.) Ám Isten földi helytartóit nem lehet kritizálni, mert aki így tesz, Istent kritizálja. Úgy vélem, ha Orbán Viktor felelősen gondolkodik Istenről és hazáról, észre kell vennie, hogy sokan behelyezték a názáreti Brian szerepébe. Ezért demitizálnia kéne önmagát. Elmondani, hogy nem tudja elhozni az égi országot a földre; azt majd Jézus Krisztus hozza el, mikor visszajön ítélni eleveket és holtakat. El kell mondani, hogy az ország vezetői gyöngé, gyarló és esendő emberek, akik tudnak és sajnos fognak is hibázni, mint mindannyian. Egyébként: az igazi csoda ilyen beismerésekkel szokott kezdődni.

Érdemes volt

Egy férfi az életét kockáztatva a háborgó tengerbe vetette magát, hogy kihúzzon egy kisfiút, akit magukkal sodortak a hullámok.

- Köszönöm, hogy megmentette az életemet - hálálkodott a gyerek, miután partot értek.

- Nincs mit, öcskös - nézett a szemébe a férfi. - Csak élj úgy, hogy érezd: érdemes volt.

Ismeretlen szerző

A cipő

Gandhi egy ízben épp felszállt a vonatra, amikor az egyik cipője lecsúszott, és a vágányra esett. Nem tudta felszedni, mert a szerelvény közben elindult. Útitársai elképedésére, nyugodtan levette a másikat is, és a párja mellé hajította. Az egyik kísérője megkérdezte, miért tette ezt.

-Az a szegény ember, aki majd megtalálja — mosolygott Gandhi —, így használható lábbelihez jut.

Ismeretlen szerző

Szent negyven nap - Böjtöljünk most új módon!

Nagyböjt 1. hete

*Az érzékszerveim böjtjét- vállalom azokért, akik ke-
resik Istent*

- A szemem Istené: csak azt nézem, olvasom, ami épít.
- A fülem Istené: figyelmesen végighallgatok mindenkit.
- A nyelvem Istené: nem fecsegek és mindenkiről csak jót mondok.
- Én magam Istené vagyok: örülök ennek, minden nap megköszönöm.

Nagyböjt 2. hete

*A kapcsolataim böjtjét- vállalom közösségünk tagjai-
ért*

- Időt és figyelmet szentelek családtagjaimnak.
- A héten végzek valami szolgálatot a közösségünkért.
- Megpróbálok mindenkivel kiengesztelődni, senkire nem neheztelek.

Nagyböjt 3. hete

A szívem böjtjét vállalom saját megújulásomért

- Számvetést készítek az életemről: mi vagy ki van az első helyen a szívemben?
- Egyértelműen nemet mondok a bűneimre, a rossz szokásaimra is.
- Felkészülök egy komoly szentgyónásra.

Nagyböjt 4. hete

Az anyagi javaim böjtjét- vállalom a rászorulókért

Megvizsgálom a pénz-kezelésemet, hol pazarolok?

- Tőlem telhető nagyobb összeget juttatok egy szegény családnak.
- Valamiről lemondok, és az árát a templom építésére adom.

Nagyböjt 5. hete

*Az időm böjtjét- vállalom személyes Isten-
kapcsolatomért*

Reggel örömmel és időben kelek, mert Isten mai szép tervén munkálkodhatok.

Igyekszem 15 percet elmélkedni,

hogy jól ráhangolódjak Isten tervére.

Gondosan és figyelmesen végzem munkámat, nem lopom a napot.

Napközben megállok egy rövid időre Istennel: szentség-látogatás, rózsafüzér.

Találok időt arra is, hogy meglátogassak valakit, aki nehéz helyzetben van.

Az estémet is Istennel fejezem be, legalább 15 percet Neki ajándékozok.

Nagyböjt 6. hete

Ünneplőbe öltöztetem a szívem!

Igyekszem minden jót előre elrendezni, hogy az Ünnepe ne legyen kapkodás.

Rendben van minden? - A szívem, az időm, a kapcsolataim?...

Igyekszem részt venni minden szertartáson, együtt ünnepelve az Egyházzal.

Én is újjá akarok születni azokkal, akik felnőttként most lesznek megkeresztelve (katekumenekkel).

Nagyböjt 7. hete

Őrzöm az ünnepet!

Az ünnepe számomra nem a szétszóródásé, hanem Isten ideje.

Nem adom át magam üres, tartalmatlan pihenésnek.

Az „ünnepek elmúltával” is ünneplő lélekkel élem az Istentől kapott új életet.

NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA

8800 Nagykanizsa, Ady út 15. Tel.: 06-93/313-849; 06-30/508-5542;

E-mail: szentjosefplebania@hotmail.com; Honlap: www.szentjosef.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10, du. 16-18 óra között.